

סופשבוע

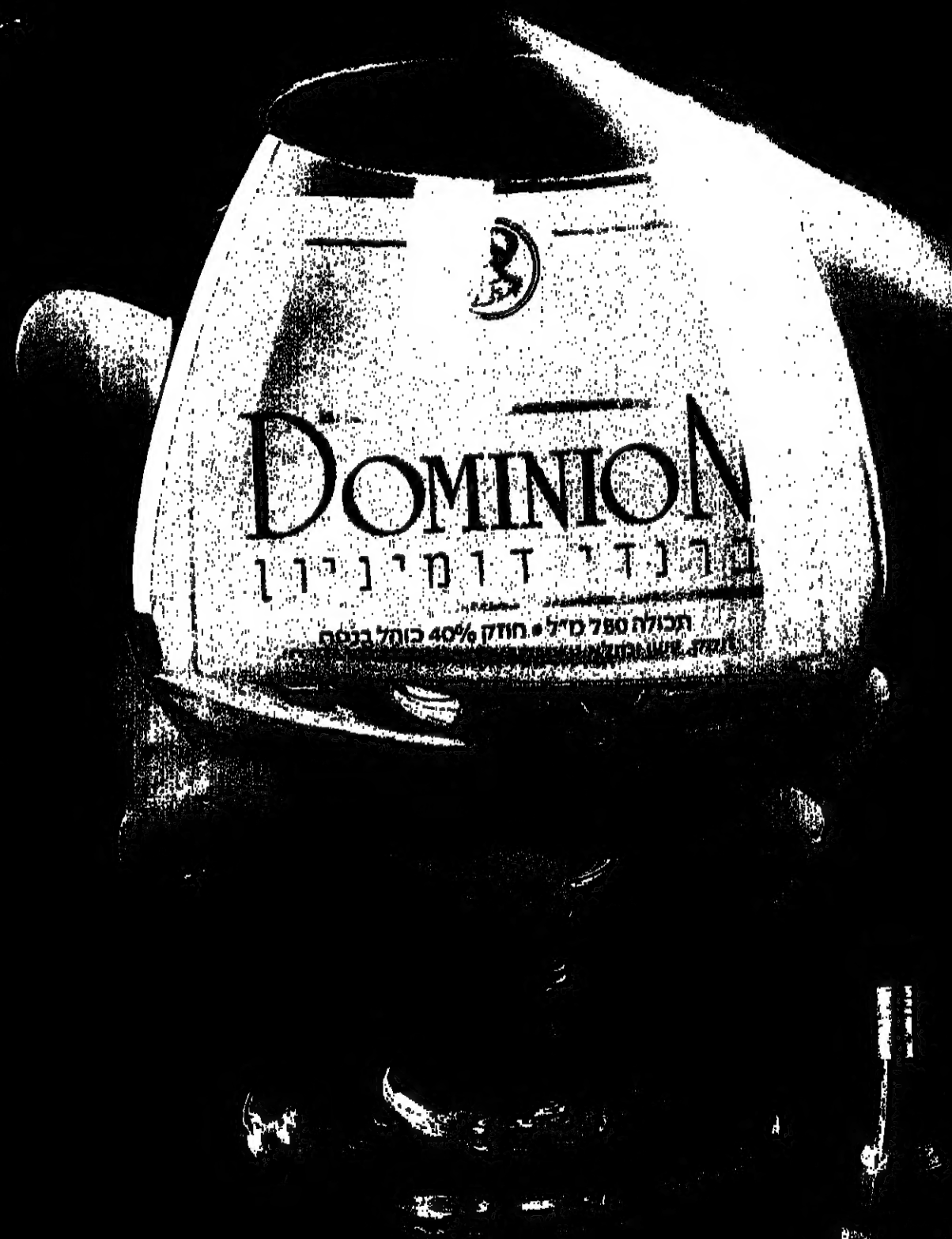
י' בשבט, תשמ"ח 29.1.1988

רשאל אישאוזה.
אבנים, אש ודם

ילדים במדים
מתרגלים
להרביץ

יהורם גאון.
כבר לא ילד

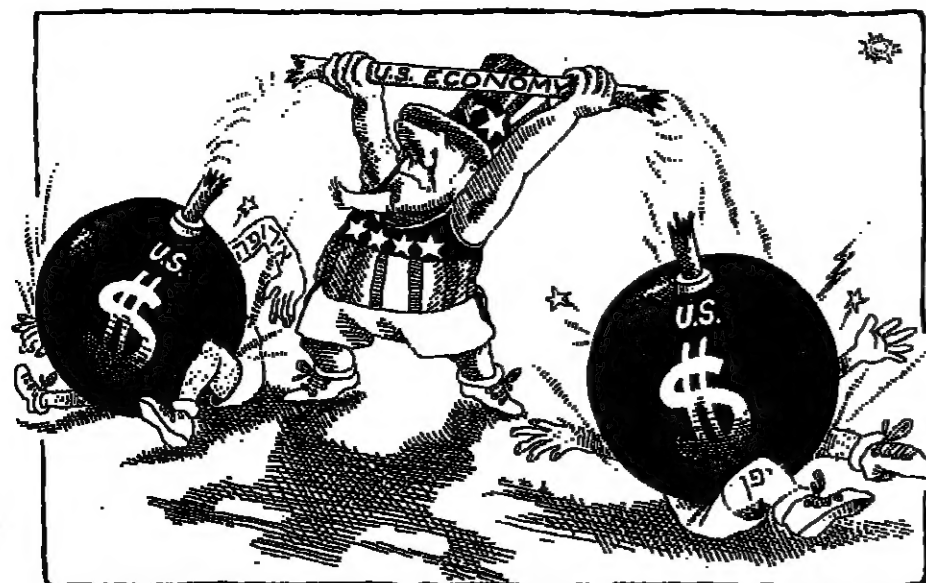
דומיניון-הברנדי המלטי

ברנדי דומיניון הוא ברנדי משובח V.S.O.P. - נובשיל בחביות עץ אלון בדיוק עד
לרגע הובנו כדי להגיע אלך עין וחלק במו חשי עם טעם מעולה וניחוח ופלא
ברנדי דומיניון - אהבה חדשה לאוהבי הברנדי

ברנדי דומיניון - מיוצר עפ"י ידע צרפתי ע"י כרמל מזרחי

כרמל מזרחי

כלכלה אמריקאית: חשבונות המנוחות של הדולר הנופל

כלכלה סובייטית: המנוחות גדולות ברוך

סופהכוח

י' בשבט, תשמ"ח 29.1.1988
© 1988 כל הזכויות שמורות ל"מעריב"
This Magazine is a Supplement to
Maariv International Edition

- 6 כשלפסקטאן תהיה פצצת מימן
עש דוראן האלי טייכר
- 10 עזה תחילה אבנים
עמוס לבב
- 12 ילדים במדים מתרגלים להרכיב
עמנואל רחוק
- 14 60 שניות יד קשה
טל כסן
- 17 מדינתם, חידור לעבודה
יהונתן גמן
- 18 מלכה בארמון שחור
כילי מוסקבה-לרמן
- 21 טיול "מפשטובי", הטיולים של מחר
נילי פרידלנדר
- 24 נאן, כבר לא ילד
אוריית דהאל
- 28 שטח פרסי, רוח בקישראל
נורית ביצק
- 34 ורדה איננו, סוף השייר
ולמה ארמון
- 38 יד, צבעוני ונח
יהודית חנני
- 42 חיים ואהבים
משי אבידן
- 43 שנה לאון
נעל לב
- 43 נורוסקס
- 44 מעריב לפני 35 שנה
בשיבת גבריאל שטרסמן
- 46 מעריב לילדים

נשיא ישראל: 600 שנה בעזה
שליש מי מלך

עורך: עמי דוריאן
עורך עזר: דניאלה בוקשטיין
עורך עזר: אורית דהאל
עורך עזר: יורם טאנמן
עוזרת עזר: אנושק, נעמי גרונושמן
עוזרת עזר: אורי דגן

כן, תפוח אדמה
הוא מכיל ויטמינים ומינרלים יותר מכל
ירק ופרי אחר: ויטמין B, ויטמין C,
חלבון, ברזל, אשלגן וסוכרין.
הוא פשוט מוון "אידאלי" לנוף.

תפוח אדמה מאוד טעים
כן, תפוח אדמה ניתן להכין את
תפוחי-אדמה במאות צורות שונות.
ניתן להגישו בכל ארוחת. תפוחי אדמה
אפוים, תפוחי אדמה מבושלים, סלט
תפוחי אדמה, מרק תפוחי אדמה, אף מעם לא
משעמם עם תפוח אדמה.

תפוח אדמה מאוד מוזן ואינו משג'י

כן, בתפוח אדמה פחות קלוריות מפרוסת
לחם וממנה אורז. תפוח אדמה הוא
מרכיב חשוב בכל דיאטה.
מאות קלוריות ב-100 גרם ממנו פחמימנים שונים:
קלוריות תפוחי אדמה

קלוריות	מנות	קלוריות	מנות
345	מנת	70	תפוחי אדמה
345	סולת	115	לחם
340	קורנפלו	380	אורז מבושל
355	סוכר לבן	355	אטריות
400		355	גריסי פנינה
			ענבים

יום יום תפוחי אדמה

הוצ' חוברת מתכונים
ת.ד. 30360 תל-אביב 61302

תפוח אדמה

הפיקסטיאן

לפיקסטיאן תהיה פיצת מימן. זוועה

הפיקסטיאנים מתחת למעטה דק של גינוני נימוס בריטיים מסתתרים מוטלמים פנאטיים שכבר מזמן הבינו ששוב שתהיה בבית פיצת אטום אחת או שתיים, ואם אפשר - גם מימן. הם גונבים סודות אטום על ימין ועל שמאל, מעופפים בעולם עם מזוודות מלאות כסף ומזוודות מידע, נעזרים בסנינים ומבטיחים שיתוף פעולה גרעיני ללובים, סוף העולם יתחיל במזרח. או שנחבש כאפייה ונתפלל לאללה.

מאת עמי דור-און ואלי טייכר

החשיבות הגרעינית הסודית של פיקסטיאן בקאנזאס: כאן מתרכז המחקר

כצת האטום היא המפתח למעורר המדינות הגדולות במאה העשרים, אמר בארד רוני שליט לוב, מועצת קראפי, באחת ההתכנסויות החצי-פוליטיות הציריות. כסריסלי. "כלי פיצת אטום, עמי ערב, משולים למי שיריים בחץ וקשת, כער אייבניו המציאו זה מכבר את אבק השריפה". וזה עוד לא הכל. קראפי, שבסגנונו יש הרבה יותר הניקן מכפי שניתנים לו במדינות המערב, אמר גם: "עשרי מדינות המערב הפרסי יושבים על מיליארדי דולרים ונרמים בעיני עצמם למלכי העולם. אבל למעשה הם רוכבים על ערימות נייר ירוק, שערכן מידרדר מיום ליום, שאמריקה הריסה אותן ואמריקה היא שתיקה אחרת מהם. או יתור כל נעיר השעשועים הסעורים והכוחניים לעוסק במה שעסק אבות אבותיהם שרם גילוי הנפט - מסדר מועדף כנצח גמלים".

קראפי לא דיבר סתם. בתמימות או בשלומיאליות, אך תמיד בכורס המצאה, בקנאות ובנצרות, עמל קראפי להשיג נשק גרעיני. תורשים סעודים לארץ שתפס את השלטון בלוב, כיו בספטמבר 1969, שלח את יד ימינו, מיניור עבר אל סלאם גאלור, לשוה השאית בקהיר עם נשיא מצרים ראן, נאצר.

"אני נוסע לפקין" אמר גאלור לנאצר, יותר בהרעה ולא בכעשת עצת "לדכוש פצצת אטום. לא פצצה גדולה. כשהו קטן עד בינוני".

נאצר התוודע לעניין בססקנות, אך צייד את גאלור בדרכו מצרי עם שם כדור, ותן לו את ברית החיר. לפניהם עם ראש ממשלת סין דאן, דאן לאי. צו הדירע לנאלור בנישום רב, שפצצות אטום, "אמילו קטנות", אינן עומדות למכירה, אך ווא לא העלה את גאלור על המטה הראשון בתורה הביתה, אלא שידר

בינו לבין מוטלמי אחר, שהיה לקראפי בעל-ברית כמחשבה וכמעשה. האיש היה חולטיקאר עלי בהוטו, ראש ממשלת פיקסטיאן.

בספרו בעל השם הכמעט-נבואי "אם ירצחו אותי", כתב ברוטו: "ידוע לנו כי לישראל היהודית ולרדום אפריקה יכולת גרעינית מלאה. גם לתרבות הנוצרית וההינדית יש יכולת כזו. גם למדינות הקומוניסטיות. רק לתרבות האיטלקית אין. מצב רברים זה עמד להשתנות".

לסין היה אינטרס לסייע לפיקסטיאן בתכנית לייצר כלי נשק גרעיניים. לרבי צ'ו, הדיכחה ההיסטורית שכל גילוי בתחום המרע-צבאי או הגרעיני, נחשף כמוקדם או כמאוחר. כלומר, הפיקסטיאנים יעליחו בסומו של רב להשיג את הפצצה ומדוע לא תסייע סין בידם, ואפילו בעקשן, לקצר את התהליך וכן לזכות בדיכח רגל באחת המדינות המוטלמיות, שעד אותה עת היו בתחומי ההשפעה אמריקנית או סובייטית. ניוקו נוסף הסינים רצו שלפיקסטיאנים היה נשק גרעיני כדי לאיים על הודו, שבהידיה לא טיפסות וידידות-בריה.

והיתה תחילת שיתוף הפעולה בין סין לפיקסטיאן בתחום הגרעיני. בשלב מאוחר יותר, התברר לסינים כי יותר מכפי שהם יכולים לעזור לפיקסטיאנים, יכולים הפיקסטיאנים לסייע להם. וזה זה אחרי מבצע היגול האטומי המרשים והמוצלח שניהל פיקסטיאן בקהילה האירופית, מבצע שניתן אולי להשוואה עם פרשת מרגלי האטום קלאוס פוקס והלן מאן, שסמסו את סודות האטום של המערב לרבי המכשירים.

היו וזה פרשת היגול הפיקסטיאנית: בניגוד לכללי, הנשחחן החסודים, תורשה מרעו האטום

בכורים המפיקים פלוטוניום שיעור ההפקה של

הפיקסטיאני, ידיר עברול קארד חאן, לעבור בספקל הסורי ביותר להעשרת אורניום, שהקימו בשנותיו בריטניה, מערב-גרמניה והולנד בעיר אלמלו בהולנד. איש ממשותפים לא העלה בדעתו כי הוא גותל למעשה עמ, במאוס 1976, את כל סודות המפעל, ובנוסף לכך את הרשימה הסודית של מאות התרבות המספקות את הציור למפעל - חור רד חאן למולדתו. בהתבסס על הדע הגנב שהביא בנו הפיקסטיאנים בעיר קסטיאן, 20 מייל דרומית-מזרחית לבירת פיקסטיאן, איסלאמאבאד, מפעל להעשרת אורניום, הודיש כיתר בעולם, המוביל אותם ישירות בדרך לפצצת הימן. כן, מימן, אין טעות.

עד לפני הקמת הכור בקאנזאס, היה לפיקסטיאן כור גרעיני אחר, מרגם "קאנור", סמוך לקראי, שנרכש מקברה בתחילת שנות השישים. הספקל של כור זה היה 137 מנאוואט, ואחר מיתרונותיו היה שמיצרו בו פלוטוניום, וחבר הנפק הגרעיני עשה חל תרבות מהיר והשאית בנאמאקי. אולם פיקסטיאן רצתה מפצה של ממש. ב-1976, חתמה רדחה מיתר עם התיכורה הנצחית בפרישת האטומיות, רצתה להקמת מפעל להפרדת פלוטוניום ממוטות האורניום המוקצים בכור. המפעל הוקם במקום הקריי צאמאס.

בגלל לחץ אמריקני כבד, החליטה צרפת באמצע 1978, להשעות את הסיוע למפעל להפרדת הפלוטוניום. אך הרבה היה משול לגינולת האורניום לאחר גניבת הסודים. כל התכנית והמפרטים כבר היו ביד פיקסטיאן, כדבר רד עבר איסלאן חתו שר טבל פמיסטיקה "הטכנולוגיה של הנשק הגרעיני אינה סודית". ציר רד, כמחשבה, להצביח את כל השיטה במסע הבכור.

בכורים המפיקים פלוטוניום שיעור ההפקה של

התפרצות הרומה להבוק המתקבל מפיצור גרעיני קטן, ווא אוליחאק, שלים פיקסטיאן, וכנראה גם בעלי בריתו הסינים, היו משוכנעים כי זה היה ניסוי גרעיני משותף ישראלי-דרום-אמריקני, ומשום כך כפה אוליחאק על הוועדה הפיקסטיאנית לאגרייה אטומית לבצע ניסוי דומה על ארמט סין.

בכך לקח אוליחאק על עצמו סיכון מוחשב, משום שעל פי "תיקון סיימינגטון", אין מדינה העוסקת בפיתוח או בניית נשק אטומי זכאית לקבל סיוע אמריקני. אך נוכח מצבה המיוחד של פיקסטיאן, שיש לה גבול משותף בן 1350 מייל עם אמגניטאן, ורדחה עוברת רוב האספקה למזרדים - יכול היה אוליחאק להצביח כי ממשל ארד'ב יתעלם מן העובדות, אם יגלה אותן, ויחאס את הפיצור לסין מבלי להפסיק את הסיוע לפיקסטיאן, וכך אמנם היה.

התכנית הגרעינית הפיקסטיאנית צמחה רווקא מתחומות התרבו והייאוש. בנובמבר 1971 התחילו כוחות הודיים תבוסה של קלון לצבא הפיקסטיאני. ברצמבר איברה פיקסטיאן את מחנה המורח, שבו התגוררו כמעט ששים אחוז מאוכלוסיית המדינה המחוז האבוד הפך להיות המדינה העצמאית בגנלה-רש. פיקסטיאן ויתור, על פי הגדרת בהוטו עצמו, "בגובה רשא בעיני עצמה ובעיני העולם". ואולם בהוטו קורץ מחומר קשה. כבר בינואר 1972 ניגס את מיטב מרגני ארצו, למיפגש חשאי בעיר הועירה והינדית מולטאן, אחר המשותפים במיפגש. אמר כי "בין המשתתפים היו כמה וכמה אופטימיזמים". בהוטו שאל ישירות: "אנחנו וקקים לפצצת אטומית. ליתור מאות. האם תוכלו לייצר אותה?"

סיפר אחר המשתתפים: "היתה הרומה של רגע פיקסטיאן היתה אז כל כך מרדורית ומרוסקת, שמכונה תעשייתית לא יכולנו לייצר סקונת תפירה ומכונה. בבית, גם לא שח. גלולות אספירין, אך

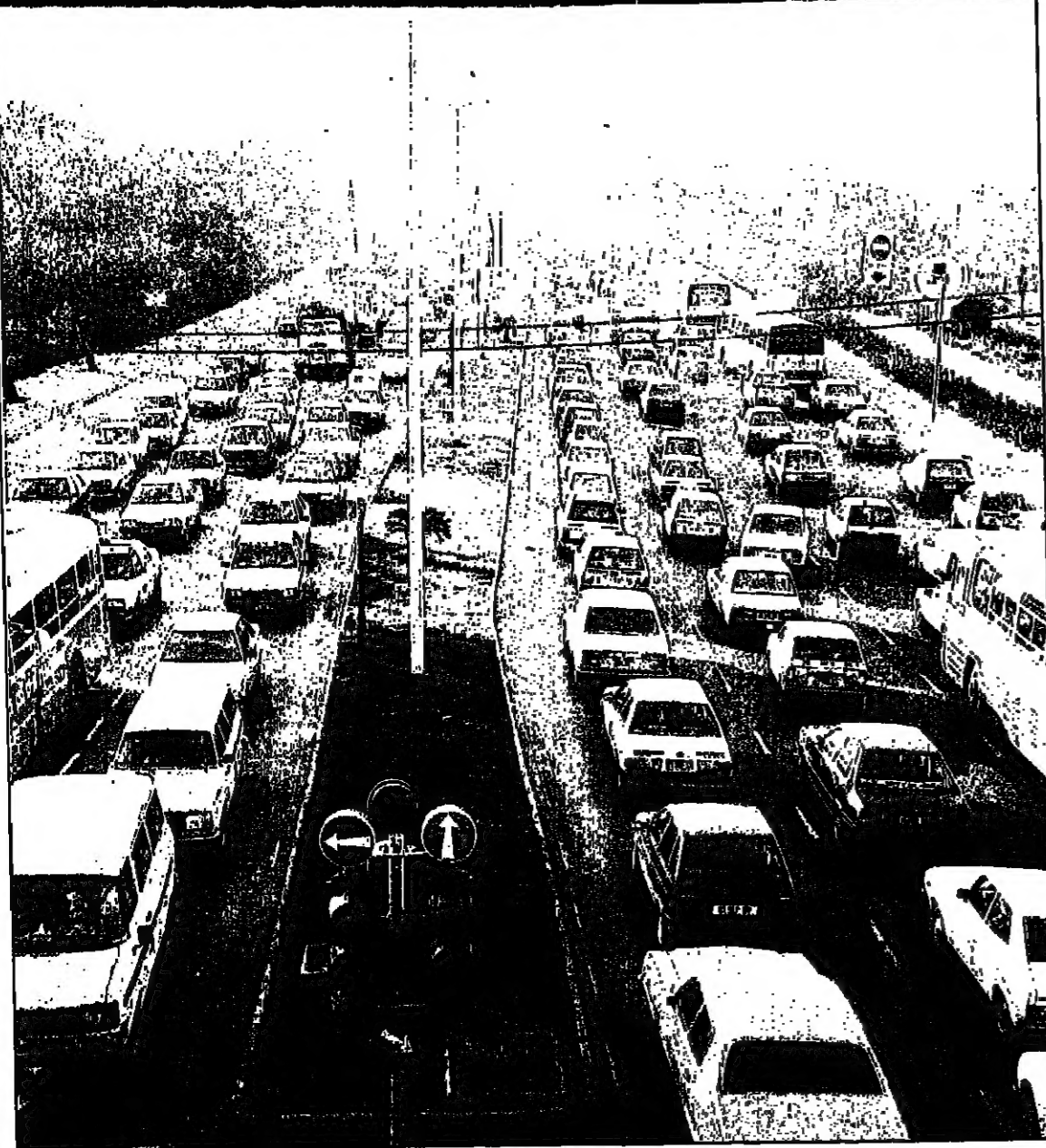
אחר הרומה באה מחשבה מפוכחת. ואחר כך תורשה של הועלות. מי שעתידה היה להיות יד הוועדה הפיקסטיאנית לאגרייה אטומית, רד מוניר חאן, אמר: "אבל אנחנו וקקים למיתקנים, לחומרים, לכלים ובעיקר לכסף. לזרבה כסף".

"אם כל אלה תוכלו" הבטיח בהוטו. "אך עכשיו יש לי שאלה נוספות. תוך כמה זמן תוכלו לייצר את הפצצה?".

מוניר חאן: "חמש שנים". בהוטו הציר ראשו בשלילה. "זה זמן רב מדי, אמר, והושיט לעומתנו בתנועה דרמאטית שלוש אצבעות. אז, כך מתאר אחר המשתתפים, קמו כל הנוכחים כניגוס במולטאן על רגליהם. הם היו אחוזי אקסטאה. "כשם אלה הבכיר תקבל את הפצצה קראו. וזה היה היום שבו גלולה הפצצה האיטלקית".

כדי לממן את הפצצה, הפעיל בהוטו את "המכנית המוטלמית המאוחדת", בתבונה ובאורך-דח, תוך ליסור אישיותם של התורמים וחיזור הבטחות-כזב בסיסונות ובלא עכבות כלשהן.

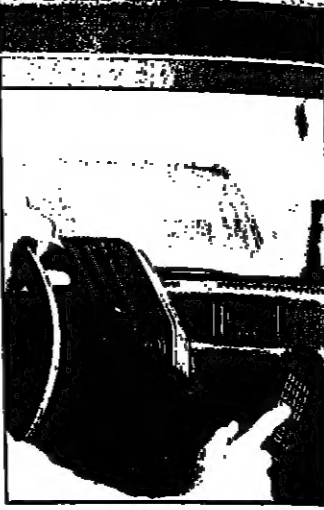
הוטו עצמו היה בן לאחת המדינות העניות שבעולם. פיקסטיאני ממוצע משתכר כ-78 מט ליום. אולם בהוטו ידע היכן טמון העושר והיכן הסכנה. כך, למשל, לא פנה בהוטו בבקשת סיוע לסעודים או למדינות המפרץ הפרסי. "אלה" לפי רד מוניר חאן, "גורשות סוכני טי. איי. היוצעים מתי, באיו שעה ולאיוה צבע החליש את האסלה בבית השימש הפרטי של ארשן המלך בגדה ארד'ב לא היתה מאפשרת לסעודים בשום פנים ואופן לסייע להכניח גרעינית פיקסטיאנית. נוסף לכך, הושי מוניר, "קיים קו מנחה במדיניות הוצר הסעודית (המשך בעמוד הבא)

איך להפוך שעה אבודה לשעת עבודה!

אין פלא שאתה מקדים את כולם.

וזן שווד כסף. כמה כסף שווד
הזמן שלך וכמה זמן אתה
מחב במכונית?
את מחשב רק את מספר השעות
בן אתה. מבנה בפיקי תנועה,
תלה שאחז מפיסד לפחות שעה
יום (ובדבר המקרים הרבה
יותר). מ. כמד ידע מה ניתן
לעשות בשעה אחת נוספת.

לצל אחד למחשורולה ודיראן
יאל לך את הפחדון - פלא פון.
ש פלא פון איך מנתק לרגע
מה שקורה סביבך.
אתה נמצא בקושר כל הזמן עם
טל. ביכולת לנהל את עסקיך
ועיניך בזמן אמיתי מבלי
לחבו לא להפסיד זמן יקר.

אין פלא שבעל מקצועות שונים,
עובדים ושכנים, מספרים כיצד
פולחן בזמן הפלא פון.
החזיק את עסקיהם, להחזיק,
לנהל, לחסוך זמן, מרחה
והזדווח כסף.

לעומת זאת, מלחמה המידורדת במעט מאוד
כלי נגד לקראת "פחדון גרעיני" קטן. זה
מלחמה איראן-עיראק, הבכנסת לשתיה
השמינית. שני הצדדים במלחמה זו חזים למי
רינווארים ענקיים ולפיתים ונשכים זה את זה
למות. שניהם אינם יכולים להחליף מחשק משט
שעירות עיראק כבד את מתקנת כעירות צרוא
בכוח אדם ובמספרים רמת קנאות. שני הצדדים
מחזים אחרי דא אולחאק, כי ליקבל ממנו דרכה צ
כלי נשק גרעיניים. שני הצדדים מבקשים להפוך
לדיראקטיביים את המקורות ומסוים הנסל של
ידיהם, משום שהנפס הוא דם המצצית, המון צו
המלחמה, ובלעדי היא תנוע במעט מאלה וחבא
נצחון לצד היום התקפת גרעינית. האיראנים גם
סבורים שההפצצות סדר-אטומי נוסח הדרוסייה
ונגאטאי יצילו לשבד את רוחו של העם הישראלי.
שהוא הדכה פחות קנאי למלחמה ויותר עייף ממנה.
שני הצדדים תרים גם במקומות אחרים את השמים
ומרענים גרעיניים.

בענין זה יש לעיראק יתרון, משום שיש בידיה
כמות מספקת ליצירת שליש-ארבע פצצות אטום עד
האחרים המועד כרי 93 אחוים, ששלח לה צרפת
ואשר לא הושבר יור עם הבדור האטומי הקיעדא
בהפצצת מוסקו ויל האוירי הישראלי.

אורניום 235 ופלוטוניום 239, הם היסודות
הדרוראקטיביים שבהם ניתן ליצר פצצות אטום עד
שפצצת מימן ניתן ליצר רק מאורניום מועד.
פיקטאן הלה בשני התיבים כעת ובעתה אתה
בעד שביד הור - שהוקמה את פיקטאן מברז
אטומי טומבי ב-18.5.74 - יש כיום רק פצצת אטום
והיא מנתקת בעצמת הנשק הגרעיני שלה לזמן
פיקטאן, ר"ד ואן התיים לכן כאשר אטום ישר
הצופן הורד לאחד הטיס הגרעיני שלהם היה ישר
מוחיי. עכשיו, אמר את, "בדחה מילי".

במאס '87
הזהיר מדען
אטום פקיסטאני
את הודו: יש
לנו פצצת אטום
ונפעיל אותה אם
יישקף איום
לקיומנו. בפעם
הראשונה
בהיסטוריה
נמנעה מלחמה
כאיום לשימוש
בנשק אטומי

דא אולחאק - האיראנים והעיראקים מחזים אחוים

כזה. והזרים אף שקלו רעיון להזהיר סוכני-מסמכים
לכור הגרעיני בקאזהטה, ולסוץ את מערכת הקירור
שלו. פיצוץ כזה היה מעלה בתוך ארבע דקות את
הטמפרטורה בכור 6000 מעלות צלזיוס, כשת בתוך
התה מתפרדת וקיסור דיראקטיבי לזמן היה שורץ
החוצה וממית מאות אלפי בני אדם. תסריט זה היה
קרוב למציאות יותר מכפי שמעשים שרתי המוריעין
בעולם.

במאס 1987 היו הודו ופקיסטאן על סף מלחמה
רביעית, עם ריכוזי כוחות גדולים באוירי ראגאטאן
ופונג'אב. מבחינת עצמת הנשק וכות האדם, לא היה
לפקיסטאן סיכוי נגר דוד. על רקע זה יש להבין את
הצרתו של מרדן האטום הפקיסטאני ר"ד עבר
אלקאר חאן, המפרטת הידועה מיום 1.3.87, כי
לפקיסטאן יש פצצת אטום והיא תפעיל אותה אם
יישקף איום לקיומה.

מתלוצצות הידועה היטב של ר"ד חאן בודר כי
הוא היה האיש האחרון עלי אדמות שהצורה כזו היתה
לכניו פליט-פה. היה זה רמז ברור להודו כי אם
תפרוץ מלחמה רביעית, היא לא תהיה קונצרטנאלית.
בפעם הראשונה בהיסטוריה האנושית נמנעה מלחמה
בשל איום מוחשי לשימוש בנשק אטומי.
השגחה לעולם המערבי מצד הפרזומבוליסטים
המסלמים חומייני וקראפי, אינה נגזרת של המסכך
הישראלי-ערבי. ארה"ב והעולם המערבי הם בעיני
המסלמים הפנאטים "הטס", שחכמותם הם שחיות
המדינה, אהב בצע, מתירנת מינה ומסירה, ישראל
נראית בעיניהם רק כמשתר וגושאכילים של השטן
הזה. הדגישה החמית בפעילותו התבלנית של קראפי,
אינה נובעת מהתמתנותו הפוליטית או מהפצצת
העונשין האמריקנית, אלא מהערכה מחדש שפיצוץ
ריסוקטיים של חיילים אמריקנים בברלין, רצח
אשים בצמרת שלטון - לא יפתור מאומה. ברור
לשליט לוב, כי אם הדמוקרטיה המערבית ירכנו
מאמץ, יש כוחות לשבד מורדוער. הגישה של קראפי
כיום היא לשים יד על פצצות גרעיניות-זעירות,
הקרויות THE BACK PACK NUKE.

המפתח ליצירת פצצת גרעינית כזאת הוא
בתפיסת חמישה עד שבע ק"ג של פלוטוניום. קראפי
מלגלג על הסוכנות הבינלאומית לאנרגיה אטומית
בווינה. "האם הם באמת יכולים למנוע מעבר חמישה
ק"ג פלוטוניום ממדינה למדינה?"

הבכנת גדלה בשעור של כעשרה טונות פלוטוניום נקי,
מאמין שאין רבה שאנשים לא יעשו מחמת אמונה
ריתת או תמות כסף, למראית-עין, מתפאר קראפי
במרכז המחקר הגרעיני של לוב בסאודיה, 60 ק"מ
מרחיק לטריפול, אבל ענין אמיתי אין לו בכך. אמנם
ההשקעה של 500 מיליון דולר שהשקיע בתוכנית
הגרעינית הפקיסטאנית לא תהיה לו את הצמצות
המקוה, אבל במשך שלוש שנים היו עשרות מרעיש
וטכנאים לובים במתקניה הגרעיניים של פקיסטאן.
וגם הם רועים את השימוש והכנס בפלוטוניום.

(המשך מהעמוד הקודם)
שלא לאפשר למדינה-אחת מוסלמית להתחזק יותר
מכפי הצורך.
הבחירה הטבעית של כהוסו היתה איפוא לוב.
קראפי שהה בכסף והיה אחוז בולטם להשיג נשק
גרעיני. ללוב היה יתרון נוסף: היא היתה שכנה של
ניר, מדינה עשירה באורניום, ששליטה קולונל קרעה
סיני, הזהיר כי "מדינות האורניום שלנו פשוטו אנו
מוכרים אורניום בכסף טוב לכל מדינה ואינו בורקים
מה טיב המטבע שלה". וכך בא כהוסו לביקור קצר, בן
לילה ויום בטרפול, בירת לוב, וזכה לקבלת פנים
משולהבת.
"אין בכך פלא" אמר מוחמד בן, לשעבר מנהל
הכרת התעופה הפקיסטאנית באירופה: "שניהם לא
שפויים לחלוטין ושניהם מגלומנים. אלא שאצל
קראפי, שגוען הגרלות עסוף בכפייה ואצל כהוסו,
בחליפת כריסטאן דור".

ההסכם בין שני המנהיגים נחתם במברואר
1974. עיקרו היה לוב תממן את המחקר
והפיתוח הגרעיני הפקיסטאני, עד לכנסה של
500 מיליון דולר. בתמורה, תפצל לוב גישה
חשפית למיתקים האטומיים הפקיסטאניים, אל כל
הידע שנצבר בהם, וכן לפתוח שתי פצצות אטום
מבצירות. קראפי העדיף "תגמול עקיף" ולא תבע
להקים תשתית גרעינית בלוב, בהתחשב בטוח
ההפצצת של מוסקו חיל האוירי הישראלי. נוכח קיצו
של הכור הגרעיני העיראקי ב-2.6.81 הוכיח קראפי,
השקטני-כביכול, כושר ראיית נולד מרחיקלבת הדכה
יותר מזה של סאדאם חומייני, שליט עיראק,
השפיר-כביכול.

מכוח ההסכם אירגן מוחמד בן, בדצמבר 1975,
סיסה מיוחדת של חבית התעופה הפקיסטאנית,
מברפול ל"קראפי". בוסן הנידולק ברומא ננטק,
כתאום עם השירות החשאי האיטלקי, סירווי כסות
המורים באחלה שאישים רמת-מלכה במינה, ואולי
קראפי עצמו, נמצאת במטוס. אותה אישיות היתה

כהוסו: "אחוז וקוקים למצאה אטומית. עכשיו"

למעשה בלדר, שנשא עמי מוחרות, ובת מאה מיליון
דולר, בסיסה זו ובכאות אחריה. הכסף הועבר במזומן
ברי. שניתן היה להמחיר את דבר ההעברה מענין קרן
הנשבע הבינלאומית, ממנה ביקשה פקיסטאן סיוע,
ומענין הוסיס בביריות המערב, להם חב פקיסטאן
סכומי ענק.

השאלה אם כהוסו היה באמת עופר בתחומיות
לידיאם ומורד לריו פצצת היא אקדמית, משום שרא
אולחאק הלה את כהוסו ככלא ראואלסני, בראשית
אפריל 1974. השאלה הגדולה ביום הוא: מכמה מה
יעשה אולחאק, זה, מותת לשכבה רקם של יגונות
מריבייטיביים, היו פונדנטליסטים מוסלמי קיצוני.
הוא הדיק בראש מטכר ריקטורי בן המורים בעולם.
עובדה היא, שערור לפני חומייני קרא לארצו
הרפובליקה האיטלקית של פקיסטאן.

התורים, שער בה נלחמו שלוש פעמים
בפקיסטאני, והם "מוראנים מאר", בלשון המעטה,
כמה סקורה בפקיסטאן בחומים הגרעיני, שקלו לפוצץ
את הכורים הפקיסטאניים, אך נגנזו מכך מחמת
היגבלות טכניות. הן בשיטות אימונים, הן בזמן
הטיסות והן בקיב ובכוח ההפצצות הגרנדיות למבצע

ילדים במדים מתרגלים להרביץ

חיילי גדוד הנח"ל המוצנח של סא"ל ישראל כבד שחוקים, כאבים, חדשים בשחוקים, עוד מעט הם יזו מעמדים לחזק העגום טיית נבטי. בהתחלה, אחר המגיד, הם כשעם לא ידעו אך להרביץ. עכשיו התרגלו. הכי קשה עדיין מציגש העיניים, השניה לפני שהאלה נוחתת על המגיד, הקיבה הכינית המעיקה. מראומה, חייל: "בליילה התמונח חוזרת אלי. אני רואה עצמי עוד עם אלה מעל ילד קטן. יש מי ששואל האם אחרי שהגדוד הזה ואחרים יצאו מייש, האם יצליח צה"ל להציא את ייש מהגדודים."

תחת עמנואל רוח

לכאן או לכאן. אני רוצה שיכינו שאין כאן שחר ולק בסופו של דבר, אנחנו לא יכולים להתנתק מהחשבה ומרעית - זה מה שמיידר אותנו מצבא של שכיר חרב.

אחריכך ישראל הולך לחיילים ואמר להם: "הדבר הכי חמור שיכול לקרות לכם כאן הוא אסור הצביון האיש והאנושי שלכם. מי שמאכז את סולו האכזבה וניסתה - מאכז את כוחו להיות חיל בצלח". החיילים מקשיבים ושחוקים. כמך יאמר את מהם: "זאת היתה שיהה חשוכה כשביכלנו. למען משה".

ישראל: "תראה, כסך הכל ההתמודדות עם הקשיים והתסכולים של המצב הזה הוא שער יוצאם להכלל בשליטה עצמית, בקוריוח ובעיץ בכבוד. חיילים צעירים, לדים ממש, לומדים כן להפעיל שיקולדעת בגיגור לרגשות. לא ממן זה החיילים של מיטל בשכב, ומקטנה שליטת משה ורק לבנה עקית שנותנה כמרכז הקסמה שלו. זה קיבל ועודעיתו, רק ועודעיתו, אבל איש מחביו לא ידע באזור. למח כי הם ידעו שירות באזור לקטש שליטת היו תרגונו אנשים. זו תכלנה וז שער באחרות טובה, באחריות. אני גם מבין בכך שיש נכונות רבה יותר להבין את הבעיית שעיטת כן בשמועם, להתמודד איתה. חיילים שהיו בקצה פולט זה ואיך הולכים למרכז. הם מרגישים אלה פולט ואלה שבשפאל, שהתפרצו אינו תרצדי".

קד בחברו, רוגי (שם בדוי), נשען על הליך מורוד, התבונן בפלוגה מספרים שטנו זה את האשה בכסר ארם, לפני כמעט חורש, וחי השתנה. הוא שותח הרבה, עצור, עצוב כשהחליט מסי לעורר אותו - הוא כועס "לא צריך לעורר את מסי, צריך כדאום תף מפשר, הוא אמר כרון מפק למותח המפקד, כאשר אמר לו זה כסך הכל עזכה תכל שהרגת רק אותי, הוא התחלל מבקש. צעתי ממש להכות אותם. כלכך כאב לי הסיפור הזה, זה אומר.

חיילים מגדוד הנח"ל המוצנח של סא"ל ישראל. "היתה שיחה פלוגתית קשה" (צילום: צביקה ישראלי).

**רוגי (שם בדוי).
תאז הרג את
האשה באדם הא
שחוק, עצור, עצוב.
כשהחברים אנשים
לעוד, הוא כועס:
"לא צריך לעורר
את מי שהרג
בן'אדם חקי
מכשע... זהו קרה
דוקא לי, שכל
הזמן לא הייתי
אסוגל להרביץ, זה
סימ. ככל שהזמן
עובר קשה לי יותר
לעכל שהרגתי
בן'אדם שלא עשה
שום דע."**

ילד מול אשת, חורף '88, המונותמבב (צילום: "נאמא").

ניסה שוב להפיל אותו. יריתי באוויר. אחריכך התכבד לי שמהי זה נהרגה הבחורה.
"היו מסיבי הרבה אנשים. הרגשתי במצוקה. המשכתי להיאבק איתו ופתאום שמתי לב שהוא משכב ש מחוסרת הכרה. לא ידעתי מה קרה לה. לא היתה אפילו טיפת דם אחת. לא היה לי מושג שהוא נפגעה מחירי שלי. הרפיתי מהמסית, איפשרתי לו לברוח והתכוונתי לגשת לעזור לה. אני חורש. אבל הייתי שם לבדי ומכיוי המון מוסת. ידעתי שאם אכופש לספל בה, יבא מישוע מאחור ויגמור אותי. חרץ מזה, לא האמנתי שיתגו לי לחשים אותה לצורך הסיפור".

אבל בכל זאת ראגתי לשלומה. עזבתי את המקום כדי לחפש חייל מהפלוגה שיבא לאבטח אותי בזמן שאני מטפל בה. כאשר חורג, היא כבר לא היתה שם. איש לא רצה לספר לנו לאן לקדו אותה. אחרי ארבע שעות הודיע לי אלוף הפיקוד שהרגתי אותה. הייתי בשוק.
חבריו של רוגי מקשיבים ולא מתערכים. אחריכך הם ממשיכים שמת האשה דורך אותו. רוגי אומר: "זה סימ. ככל שהזמן עובר קשה לי יותר לעכל שהרגתי בן'אדם שלא עשה שום דע". מיד לאחר ששחרר מהמצב, חשב לבקר את הוריה. "צאתי פשוט לבקש מליחה. הרגשתי שאני רוצה להכיר אותם. אבל

אחריכך הבנתי שאין מה לומר להורים שהבת שלהם נהרגה ושאיין בה כל טעם.
גם אמו של רוגי חשבה לבקר את האם העריכה שכאדם. גם היא נדחתה. "זה לא הזמן הנכון לעשות זאת", היא אומרת, "אבל אני מקווה שפעם עוד אוכל".
לא היו מירוכי מקורה. לא היו השתמשויות. בינתיים מרבדים על זה רק בתאוריה. אבל מרבדים. בינתיים.
דרור רותן, נתיב השיירה: "קשה לנו עם האלות. לפעמים אני לא מבין איך יכולים לרדוש זאת מאיתנו".
עוז ירעי, כפרסכא: "כשצריך להסתער על מפגנים במכות ויש רתיעה, אנחנו מלהיכים את עצמנו בצעקות קרב. כמו אנידאנים".
רוגי לטרא, אומר: "אנחנו מרבדים בינינו הרבה. משרדים לחץ. די כבר, נמאס לנו. כמה אפשר? נמאס לנו מהרעבים, נמאס לשמוע כבר חורשיים את המראין קרא במיטגר. מרגישים כמו משטיק שמותחים אותנו".
ארי רובצוקי, נצרת עליה: "יש כאן קבוצה קטנה. של אנשים שממש קשה לה עם זה. יש כאן, למשל, כמה עולים חורשים שכבר מתחילים על זה שבו לישראל. שמעתי אותם מרבדים על זה. גל אסטורונו, קרית ביאליק: "כאשר מתנפלים עליך, אתה לא חושב על שום דבר. אני מריץ חזק. אבל בלילה, כשאתה רגוע וחושב על מה שקרה, זה מציק".
דרור: "אני יודע שצריך להרביץ, אבל כשאני עומד עם אלה מעל ראשו של ילד קטן - קשה לי".
גל: "יש הרגשה שמשחקים כאן וחול ועכבר עם הילדים".
אורי אבטיחי, רחובות: "אנשים שמינים דעות פוליטיות. בוראי, אין כאן מישור שישב את מה שעבר עליהם. אני, למשל, האמנתי בדיקום, ועכשיו אני כבר לא בטוח שה אשש".
מפקד פלוגה "בתחילה, כשהייתי משתמש באלה, הייתי בולט את המכה בשניה האחרונה. עכשיו אני מכים עד הסוף".
דרור: "בתחילה, כאשר מישור היה מכים סטירה למפגני, זה הציג לו. עכשיו עם האלות, כאילו קל לנו יותר. אישית, אני פוחד שזה ייטחף לשיאים מסיימים".

מלכאכוכ

חדשים קשים עברו על גדוד הנח"ל המוצנח של סא"ל ישראל. מלחמת האינתיפאדה הוגש האויב את שהותם בשחוקים מעבר למתכנן. אם לא התלחמה חוז, זהו קטנים עכשיו ענגנית עם והגנו במשך מפרק השלי (שירות ללאיתשלום) של שירותם. הסיקור הנכיר כירש הערין להעיק אותם למשימות הקשות עד מעט היו חכים מורא "סירות נבטי".
המגיד ישראל מורא: "חיילים אלה שחוקים, הקשי הכליידגיל בהתמודדות הנכונות יצר אבל

60 שניות יקשה. גוד מורנינג אמריקה

צוותי דשחות המלווייה הודות. כת של משוררים. ישראלים שטערו בלמי או בצנחנים לפי שהלם והלחם על דקה וחצי חשמה לב של הגיגים מעבר לים. בעני ישראלים הם שברי ישראל, בעני הערבים הם "אהוד" ובעני האגריקים - ישראלים, כל הווא. סוגרים סוף' בבוקר וכוחות אחוז שוב בערב, ובאמצע, סובלים מסינדרומה וכוחותם רק מהחזרתם.

מאת פל בשן

בשכר בבוקר נראה מנוון ירימורדי, מנסה המפגש של צוותי רשתות הטלוויזיה החדות, בדרך לעזת, כמו חדר האוכל בקיבוץ, לפני הציאה לשלחן. עשן סיגריות והבל קשה, בריחות פנימיות, וטפוחות על השכם. אלמלא המכוניות מנוספות השמשות שבוץ, וכמה תוכניות תוך כדי שיוף (כל יום כענה אני מדיר עור קלור), אפשר היה לחשוב שמדובר בסידל מאורגן של ועד עובדי חברת ההשמלה. כבר חורשיים הם מניעים לבאן, ככל בוקר, בדיוק באותה שעה. עם אותם הקסטים, אותו תצור, אותו קפה הפוך. כאילו שגורה, האשה הולכת למשרד, הילדים הולכים לגן, והם גוססים לעזה.

בצני אי. בי. סי. בי. אס. אן. בי. סי. בי. אן. אן. שלא לדבר על סוכנויות הדישוח, חנות השירות והעיתונות סדיל, סלם מתייצבים כאן למסיר הנוקר. "זה הסיפור הכי חם ברישתות החדות, לא יורד מהכותרות כבר חמישה שבועות", מסביר יורה המל מטי. אן. אן. באמריקה מדובר ברשתות שטנולות בעיתון תחרות ורסנית על כל שניות שידור, על כל תוכנית סידר כאן סוראים לנציגים שלהם בשטח יוסי, וצניקה ובחוריאן, וכולם כעצם מאחזו המר. ישראלים ששירותו בגולני או בצנחנים, חלקם עברו יחד בטלוויזיה הישראלית לפני שהתחילו לעבוד אצל הגויים. עכשיו הם מרוויחים הרבה יותר מכפי וחוכים להרבה פחות משרהיהם. "הרבה פחות" היא לשון המעטה גסה.

אחת מהעסקים בחרה" אמרו וייליס "יוסי גרינברג מאן. בי. סי. יורה המל מספר שחילל דיקס עלי. יוסי מולה (פרילאנסר של אן. בי. סי. ואי. בי. סי.) שמע על כאלה שמוכנים להרוג אותו, אחרי שפורסם שבאילו שילם לילדים כעזה, כדי שירגור הפגנה לפני המצלמות. הקצין הבוקר, שחקר את העניין, קבע שלא היה שום יסור להאשמה הזו, אבל התרומת כבר נבצעה. "אנחנו מקצצים" מורה יוסי מולה, "בעניי הישראלים אנחנו עובדי ישראל, בעניי הערבים אנחנו "אהוד". בעניי הבא אנחנו עובדי צורה, בעניי המתנחלים אנחנו אשתיסטים".

מה שמלה לא ציין הוא שבעני האמריקנים הם יסיונים ומשורשי מצלמה - אבל ישראלים. ותיקים, אהבי הם יכולים להיקרא למילואים לעזה, ולעמוד ולגרש שלוחות שלהם משהטח. ער, אן. העילומים הקשים שלהם חורשים כשישתת את תרומתה של ישראל בעולם, והם יודעים את זה. כולם יישבעו בחיי המצלמה, שהם רק מצלמים את האמת, כפי שהיא קודרת בשטח, "האמת היא קשה מאד", אומר מולה "הרבה יותר ממה שהישראלים יודעים. בטלוויזיה הישראלית לא מקרינים את מה שבאמת קורה שם", אלא שהאמת פנים רבות לה והיא תלויה גם במינון, גם בהקשרים.

הרגישים שביניהם סובלים ממכיוורניה שסטה כואב להם מה שראים על המסך, גם אם זה הכל קרה באמת. אחרים לא יודו גם בהם. זה המקצוע, אלה דרישותיהם. הם לא חולמים לעזוב אותו. "ארכי שני" אני במקצוע הזה, או למד שעשיתי אשתיק" אומר מולה, מליקס באותה הרשתות. אבל רובם העבורה הו, עומדת הסיכונים, הלחץ והתחילה ובסיוחם אם מתים

הבית הוא המסגר הוא המפקדה

אחד המנהיגים שמאחורי הקלעים בעזה הוא שיוף אחמד יאסין (בתמונה), ראש המדינה האיסלאמית (ארגון תאחים המוסלמים ברצועת עזה) את פעיליו חתו זכו לבוא לביתו, שהוא מסגרו המרכזי. הם מתמללים במסגר הסמוך, וחושב למסע הכללי של הארגון האיסלאמי המודנטיסטי תגדול ותחזק ביותר ברצועה. המנהיג נשאר בביתו. הוא משותק בכל גופו, והתנועה קשה עליו גם בבטא ולגלים.

למרות נכותו, נשפט על חלקו בהנהגת חוליית טרור וגדול 12 שנה מאסר. הוא שוחרר בחילופי השבויים עם אחמד ג'בריל ומאז היה עסוק בחינוך מעמדו ברצועה על חשבון ארגוני השמאל, תוך מאבק אלים עימם.

עכשיו נשמרה הדרך לביתו בקהילות במחשבות מאולחרים, בשבנות אל-ג'וד, מעולם של תאחים המוסלמים. ככל שנבונים מנסה, יורד גול "חילולים". ליד ביתו מחכים עשרות ילדים קטנים, קבלת הפנים היא פועל יוצא של רצון השייח.

אבינועם ברייזוף

יוסי גרינברג ובחוריאן - תצור המורד של אן. בי. סי. בפעולה (צילומה: טל בשן)

עד אז עשים מטעם כל רשת שקילו נשמע בכיתה א' יוא, לרוב, לשטח. מי שנמצא בשטח הם המעטים לעמים יוצאים למשימה מוגדרת - למעטים שטח מופשט סיפור. אם החומר המצולם רחוק - שטח אותו מהשטח עם רכב מיוחד שפוגש את החתים בקרבת קבעה. יחד עם החומר הם מוטרים ויוח על התרחשויות שבו בשטח. הכתב מחבר מפרט, תסל עליו אישור מפנה ורשת בארץ וראש וסך תחץ בציוריהם. אחרי האישור עורכים את התכנה מרוב, בדרך כלל, בדיקה וחצי. את החומר מקדים בלחץ פעמיים ביום - א יוחר, לפי הדרישה מולה. ישראלים פעמיים במשרדי הרשתות וצופים תרומים מספרים שכל לום למעטים להתבאר מתחת לעלון מרוב אינצישות, אבל מארגנות אף אחד עוד פשוט מבה מר.

קת ותי, בנות כזה או אחר מוקם להסבירים. נחשים לעילומים לרוב. במבצ כזה הסיכוי להצאת שוב קטן. "לעולם ייראה חיל עם נשק בידו וזו מילד קטן עם אבן" אומר מאיל י. נשק נורו צנחנים בשטח. "כואי נגיד שהם יכלו לירות יותר צנחנים כלי לפגוע במרנסה שלהם. המלחמה לרוב, היא קטלניות רציני למנהגות נשקם. הם חולמים מורדים שהגבול בין "בימיו" לשילוח דוחות" הוא רק מאד: "את צריכה לראות מה מוחות מאורגנת והפגנה כשהתחברה המקומיים

"את חושבת שאני לא יודע איך זה יראה בעולם, שכלשחיתות ואחרת איך רעבה? אני מדגיש: זה לא יוצא"

הבוקר נתבקש גרינברג לצלם חלוקת אוכל של אוגריא לתושבי מחנות הפליטים. באוגריא אמורים שהאוכל יחולק רק מחר. פתאום רואים קבוצה של נשים וילדים עומדים בשקט בצד הכביש, מחכים למשהו. אחת לא ממסית להניד דיד-אלי-בלאח וגרינברג ובסביבה כבד עומדים בחוץ ומצלמים. ואז קורה הדבר הבא הנשים מתחילות לצעוק, לעשות תנועות של רכב. הילדים מתחילים להתפרק, לממן בידים "די ולקעץ מול המצלמות. "אבל, אבל, אנחנו רעבים", צועקת משהו שיוצרת כמה מילים באנגלית. פתאום מופיע פלשתיני עם כמה פירות, הנשים מתנפלות עליו, כמעט קורעות אותו לגזרים, ונחשפות ממנו את החיות. בתום התהליך הזה, שאורך כמה שניות בלבד, עומד

נראה לא טוב. בצני של רשת שידור וזה עם נשק בסקו זה הוא נוסע בכמה סוכנויות שהופחתו עם הזמן. "צריך לנסוע לאט, אבן במהירות של מאה קמ"ש זה פג. במהירות של עשרים, זה לא נורא. אסור להיתקע בפקקים, אסור להיות צמוד מיר למכונית אחרת. צריך להבטיח כל הזמן לצדדים, להיות עירני נוסעים. כל מינסת כאן היא שמוציא למסח אבנים כשאני רואה הזמן אנשים, אני מאז עוד יותר. משתל ליעור איתם שער עיל, בורק את התנובה, מאחת מבנסים. הרבה חלוי ביכולת שלך ליעור איתם קוד כשנית האלה".

מה קילומטרים מהמחסום פנימה רואים חיי פרס גרוע, חצצים עוד חורקים ברישה על הקרקע. עונש מקום למתפרעים. חילים מבוססים בבוק בין הערבים. מראה קטן את זה עשו אתמול" מסביר גרינברג, "אבל זה מאד מרוב וכל מה מאחור מר. לא קרא מה נכון את המסח לו ידעו לנוס". ל-גרינברג, כמו לשאר אנשי הצוות הישראליים, יש דעה מנוכחת על מה שחלף מהם. מקרים את המבצ מקרוב מאד, מצלמים כאן עני לפי המהות וההתנהגות. לא כלום בעיל רדעת שמהלכות יוסי מולה, הוא לימורניק מצדור" אלהות ואת, כאב לי לראות את הפליטים האלה יסל להלח שאם הייתי יושב בת-אליב הייתי שותה עם חוץ ולא חושב על זה כלל, אבל אני כאן, רואה ורבים שני השלה אתמול צילמתי באל-עמרה, מנה מליטים לרובי עמר וקן אחר, ליד הקיר. פתאום אני רואה חיל עושה תנועה רמבואית כואת - מעיף רגל באויר ומבסוס לוקן מכה אירית. חתום לא התבני מה נשני רואה. אם צילמתי ככה שצילמתי, לא צריך לבוא בסענות לצלמים. צריך לבוא בטענות למי שנותן לרבים כאלה לירות".

במחסום אר, קו הגבול בין השטח לרשם, משוררים גרורות ושותפים מנעילים במכונית, למדח שיצטרפו לרשתות. לגרינברג אין נשק. הוא חושב שזה הטלוויזיה הישראלית. הכתב (בדרך כלל במצבים כאלו

A high-contrast, black and white photograph showing a large, complex piece of machinery, possibly a medical device or industrial equipment. The machine features a large, circular component in the center, surrounded by various pipes, valves, and structural elements. A control panel or console is visible on the right side, and a person's arm is partially visible on the left, interacting with the machine. The overall image has a grainy, high-contrast quality, typical of older newspaper prints.

גבר מאחר גלילה,
 ואחיו עדין ער,
 אלא כול לישון,
 גבר גמולי את חיים באר.
 דוח זו מזמור ושיבת,
 מנולכל דמעה מבדה.
 מרדמים, זו די גבר,
 חזרו לעבודה

בבית אולם פשוט
מילים מ"אסון" עד "שואה"
אבל איש לא משיב לו,
כלם מנחשים את זה חשטה.
איש מאתנו לא קדם
עד למחרת החידה,
מרומים, ודי כבר,
חזרו לעבודת.

וְיָצָא מִתְּמֵסָה, מִחֻפּוֹ סִיגְרִיָּה,
 "דֹּזֶק" עֲדִינן שׁוֹכְתִים,
 וְהַצֶּבֶר בְּהַחֲלֵט מִתְּמֵסָה,
 שֶׁעֵשׂן צִמְיֵי הַחֲלִיסִים,
 הַזֶּהוּ פֻּעַל לִרְעוּתוֹ,
 אֵין חֹדֶשׁ בְּמִדָּה.
 אֲרִימִים, וְגַם דִּי בָרָה,
 חֻזְרֵי לַעֲבוּדָה.

[illegible]

הוא מלא הוא שטחים,
הוא הארץ שטוחה.
שלה במצב קשה.
הוא ברחיבות לנאות.
הוא הדיונה בוערת,
הוא חרוץ אין זאת הודרת.
הוא מלא מלא מלא,
הוא מלא מלא מלא.

אשר תדקוקה
הוא אחי ואחיו
הוא שם אהבה
לא יסע לא יסע
לך תדקוקה
על ידך
על ידך
על ידך

W10162 1162. 4/12

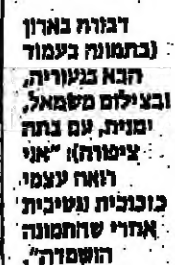

להשיג ברשת חנויות "גולף":

תל-אביב, יוני 1966 • **כפר סבא**, החוב וצפון 104 • **מענה**, אחיה 117 • **בת-ים**, שד' העצמאות 67 • **רמת-גן**, קניון אילון • **חיפה**, מרכז פיתוח
• **קרית מוצקין**, מזכו בנית "לב הקהילה" • **ירושלים**

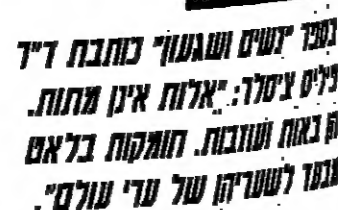
[illegible]

יפודה היתה הבת של יוסף ארזנובויץ ור' יצחק בארני. היא הורעית את אבא. היא אהבה את אבא, אבא היה מספרר אבא היה רשע ורודף הנהגתו של הנהגת הפועל הצעיר. יפודה היתה לילה מופתית. רוב היום היתה בטורה בבית מאחורי הירושלים מופתית. מפתחת יפודה ניקה את היפודים שכנתה המרתה, כמנתח תבנים, מפתח תה, ידעה, משרה כמות אבא. יפודה היתה את המזכרת במסלול בקצוץ קצוץ. יפודה, לבנה בורש שנים, בנים, לילגים, משלות נצלות גיורה נוקשה, נעליים נוקשה, קשדות פורחיים נוקשה, קולחז וכסות נוקשה, צופנים נוקשה, נשית מסתמסת.

[illegible][illegible]

חלוצי: הציונים
ממכחים וערוות
בכתבה זו לקוחים
ממכון "נווים", בית
הספר, על שם
הקדמך אשר ברש.

ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ୧୫

[illegible]

מלאך הוא - חדרה של דבורה שנהפך להיות
מלכות עיר במאיראמפל - יש זיכרון עז של

אוריה וחשית: כ"30' נעים - רק נעים הינו -
מכים לחיועד בחדר זה. דבורה היתה לרוב שוכבת או
שוכבת במיטתה... לא חלה... לא כפתה... ריח מיוחד
בחדר... בחדר... התגששותנו... חש אני בורם ההשפעה
וזרם אלינו מאישיותה... היא כולה אמרת כבוד...

מרוספור נורית גוריון, במסדד מעמיק ומרועל על ירייה וירייה של ברבור חורסו וחסד לאור ימים אל תחבאט מסר כילאים מנבט חשומת על ערבור שכר או, בלי שום קסר למלח או לחלשת על נהג הדורו בארוע לקבל את אורחיה במבט על יכבה או יכורה על המסדד, מרוספור גוריון עוקבת בחירות, למרות המתיחים, ניתוחים וירייה, שואלת לדעת על המסדד וסלול מרוספור הנס קרייטלר על הסמילות שבבבלת דעם, מבט על שכבה במסיה של לראות, כח על תרועה – כלת-מסדד, מנבט – כח מנבט וירייה וירייה חשומת רבה של למפל כל באורה מתיחה אלית בערוער מתיחה, במבט על של ילד יות מתיחה, כעצור רחוק מתיחה, של כאן מלמל על המסדד מנבט כעת וערוער אל מלמל על תרועה כאר.

באותה תקופה, לפני עלייתה לארץ, התחזק מאוד מדרה בקהילת סופרי האידוש והעברית באירופה. ים סופרים כמו יהודה קרנז ועסקנים ציוניים כמו

**דוד זכאי: "היא היתה נמרצה
המוכנה לזינוק... היא ידעה
גם לשנוא קשה כשם שידעה
לאהוב. לא ניסתה על
שינאתה, היתה ישרה ללא
היסוס. את כלו היא לא
אהבת. אני שונאת אותה...
ואש זדה בעיניה"**

דריאנוב ובורוכוב הזמינו אותה ללילה, ראגו לו, מתענייני בשלומה וחיוור - בערינות ובכבוד - אחר מסופרת שהיתה גם אשה עצמאית ובעלת רצון ברור משלה.

פרופסור גוברין, בספרו על רבדה בארץ: "ניצח מבוכיהם האמנם לביטוי מזמור ועקף של חינם מיוחד אליה מתוך הדורות יתרה שלא לעבור את הגבול שהיא הציבה בין מה שמותר להשפיע באוניה, מה שאסור. הוכחתם מהמלים על החלל בין בני צבונם לבני באוניה את חיבתם ואהבתם מתוך חושש שדרכי השבח אכן עקמים לה, לבין החשש שהיה לה ולדור את חמתה. לכן מכוונות הצורות האהבה רק אל מפוריה, אל מוכיבה, לכל היותר מנותה, והם יזיזוהם שלא לדבר אליה במישור כאל יפה ומחיה".

בִּשְׁנַת 1910 עָלְתָה לְבֵרָה לֶאֱרֵץ, כָּאן חִיכָה לֵה מַכְתָּב
 יֵדָה סְלֵאֲגֵרִי מִחֲבֵרֵיהַ הַסּוּפֵרִים וְהַעֲרוּכִים בִּיְלֻנָּה.
 וְדָוֶן שִׁלְתָּה לָּהֶם חֲדָה פְּרֻחִים וְהַתְמַקְמָה בְּנוֹהֶה צִדָּה,
 שֶׁהָיָה גַם הַתְחִילָה לַעֲבֹד כְּעֹרֶכֶת הַמִּדּוֹר הַסּוּפֵרִים
 וְעֹרֶכֶת הַ"פּוֹעַל הָעִיר", יוֹסֵף חִיִּים כִּנְגֵר שֶׁפָּנָה
 לָהֶם בְּאוֹפֵן מְקִי כֶּתֶב לְחֹבֶר: הָרֹשֶׁם שְׂהֵא עֹשֶׂה:
 תַּחֲנוּן, חֹסֶר אִינִיִּמִיּוֹת אֲמִיתִית.

בדבר בארון הזה המספרת העבירה הראשונה
על דבר לקרוע בגדו ולתלותו על הקושרת השני.
היא מספרת כיכלה לתאר ימי אשה במבנים ואולי
שם ראו אותם חמור ומכר. לכימה להם, שזה
הפנימי, ומתחילת דבר גורו וזהו, מריה,
וגם. בדבר "כל אלה שבאו להתחייב לפני
המורה על מקבולות ביום הגשם העשומים
שלה מבית בעליה" וגם כריתות. העשומים
היחידים על התורן, התקבלו בכיוון חמור.
דבר מספרת על תכניה: ללעזל על תניס אותו
התקבולת וגם החיון התקבולת כאחזה ולומר
א. מיתור. אולי גישות שמקורו.

העמידו חופה דבורה לבית שבתאי
נישאה ליוסף אהרונוביץ שהיה ממנהיגי
"המועל הצעיר" ועודך במאון התנועה. שעה
ארוכה בכתה אתי החופה. ב" 1914 נולדה
ציסור.

בבית בנחוצה צד ישוב בערבים אחרונות, ברג
נתי ועצמנו. השיחה בדרך כלל היתה על ענייני
היהודים ודבריה היתה אל האשה היהודי בשיחה על
שופרים שותפה לה מכתב מאת חרף נגד כוחות
האויסטיאלי להפסיק את התמיכה בארבע
העקבות מאמר מסוים של ברנר, זאת על
המאמר האחרון האחרון שלה בערבים מכי
תן, היה ברנר מתרגמת בדי שותפים וכפסלה
החריף היה אחרת חזק גדול של האחר

דור, וכאן י"ב במאי 1921 עברה במרמס
על ידיה מיפו וברוכו בנסות, בהלה (פצועים),
ועל הגוֹסֶרֶה-בִּזְעָקָה - מה עשיתם, מה
עם אנשי אחרות העבודה שבדיעה, וזה
במנה המוכנה ליוֹסֶק... היא ידעה גם לשגור
בשם שידעה לאחור: לא כיסמה על שיגור, לא
לשון דבר, ואי בין המפורסם יהיה ישרה ללא
(המשל במסמך הזה)

19 מאבק

כאן אין ארץ ישראל

תל אביב, ירושלים, חיפה, נתניה, רחובות, אילת, טבריה, מגדל העמק, כפר-סבא, ראשון לציון, באר שבע

על הכביש לקרית - הם מקומיים, צילום: אלי נאמן

54. הטיולים של מחר

אם ביום גשם ואם ביום שמש, טיול הטיולים היפה לטיולים בחוף, בשבוע של ט"ז בש"ב, ולבדד שבע שמירת טבע, מציגים מסד רשות שמורות הטבע והמטילים לטבע, יש סיבה לטיר לטיולים פרטיים ורגילים, עם הארץ עם שבועים כל השנה למען שמירת טבע כל אחד באזור שלו.

ל טיולים פרטיים ורגילים, יש סיבה לטיר לטיולים פרטיים ורגילים, עם הארץ עם שבועים כל השנה למען שמירת טבע כל אחד באזור שלו.

עם 30.1.88, או טיולי הטיולים של טיולים פרטיים ורגילים, עם הארץ עם שבועים כל השנה למען שמירת טבע כל אחד באזור שלו.

עם 30.1.88, או טיולי הטיולים של טיולים פרטיים ורגילים, עם הארץ עם שבועים כל השנה למען שמירת טבע כל אחד באזור שלו.

אזור ערד
שמורת הר עמשא - מיגוש בעשר בבר קר ליד תל ערד. מבקש באר שבע קרית גת, מנה בצומת שוקת לכיוון ערד.

רמט השרון
רמט השרון - מיגוש בעשר בבר קר ליד תל ערד. מבקש באר שבע קרית גת, מנה בצומת שוקת לכיוון ערד.

אזור דימונה
כל הטיולים שמציעים כאן הם למקור מנה ימים במיוחד, בימים הבחירות של החרוץ, השנה, צומת בגב פריחה אדיר זה באביב, וכשהוא התחיל נביא טיול לים מיוחדים לטיול בגב.

למבשר חקשן - מיגוש בעשר בבוקר בחצות דלק "מ" דימונה.

מקלט עקדבוס - קין צין ורז צין - מיגוש בעשר בבוקר בחצות דלק "מ" דימונה.

שמורת הבשור - מיגוש בעשר בבוקר בצומת גילת, חצות "דלק".

הר הנגב

חדש בשמורת החולה

ב טיול בשמורת החולה ובבית דובובין, יסוד המעלה, יש ענין חדש, בש"ב, 3.2.88, יסוד המעלה את מרכז המבקרים בשמורת החולה.

ב טיול בשמורת החולה ובבית דובובין, יסוד המעלה, יש ענין חדש, בש"ב, 3.2.88, יסוד המעלה את מרכז המבקרים בשמורת החולה.

המבשר
כאן

מאת נילי פרידלנדר
בשיתוף רשות
שמורות הטבע

רקפות וכלניות במרכז הארץ

הריקת בוקר אילת, צילום: מי גילת

לא חייב להיות מושלם, אם השמים שחורים בחלקיב, יש שמים בהירים בגבעת ערד או בבית לחם המליטה, לצאת לשל שבת בין שדות של כלניות ורקפות, השנה והחולות, הריקת בוקר אילת, צילום: מי גילת.

בזאת לוף - טיול רגלי בח' הנגב מ"ג גש ב" 11 בבוקר בבניטה לשמורת, מ"ג ביש הנגב המערבי, אחרי המנה לכיוון מצפה רמון.

מדרח ומגן - טיול בן שעות אחדות, יוצאים ב" 11 בבוקר ממרכז המבקרים מצפה רמון, שלוש וחצי שעות נסיעה מנהל אביב, דרך כביש הנגב המערבי, ממגל, חצות דרך שדה בוקר.

מבשר חקשן - קין צין ורז צין - מיגוש בעשר בבוקר בחצות דלק "מ" דימונה.

קין צין ורז צין - מיגוש בעשר בבוקר בחצות דלק "מ" דימונה.

שמורת הבשור - מיגוש בעשר בבוקר בצומת גילת, חצות "דלק".

הר הנגב

המממ... חמים וטעים...

...יש עוד?

וואדאי שיש עוד. בסידרת "חמים וטעים" של אָמֶם
שמונה תבשילים מהירי הכנה חמים וטעימים להפליא:

■ אורז בסגנון סיני ■ פתיתים עם כרוב ■ פתיתים עם רוטב עגבניות איטלקי
■ עיז (אורז עם עדשים) ■ ריזי ביני (אורז עם ירקות) ■ ריזוטו פטריות (אורז עם פטריות)
■ ריזוטו מילנז (אורז עם עגבניות) ■ ותבשיל אורז בסגנון הוואי - חמוץ מתוק.

חמים וטעים זה טוב - זה אָמֶם

מבצע "חמים וטעים" - מרסים בעיצומו.
דבבות אריזות להגרלה כבר הגיעו.
הזדרזו ושילחו גם אתם אריזות ריקות
של חמים וטעים ותשתתפו בהגרלה השלישית
ו/או בהגרלה הגדולה ב-2.3.88.

חמים וטעים

גאון. כבר לא ילד

מהומד אדם - מחטלבים. את יהורם גאון מביאים הכיתה, לאמא, לאשה, לחתונה. בן 48 באמצע הדרך. עבר עשיר בדדמות רומנטיות, נישואים מנסיוניים, גירושם שעשו כותרות. שני ילדים, חברה, כמה פחדים וכאבים: נקודות המיכנע המצומצמות שבין אב לילדיו, הלבד הגדול שכבר קיים, החרדה מפני היום שעוד יגיע, היום שבו אך אחד כבר לא ישים אליו לב. "היום הזה, היום הכי עצוב, מחכה לי".

מאח אוויה הראל
צילומים: דאוב קסמרו

הזמר המפורסם ביותר במדינה לא לובש טישים ודקס או ג'ינס מהחיים. אין לו עגיל באוזן, הוא אינו מנגן בגיטרה, לא שר בקול צורר ומפריע לחייו לעולם אינו מסבנות את שלמות בגריו. בעצם הוא גראף יותר כמו סוכן ביטוח מצליח רגע אחרי אמצע החיים מאשר כמי שמרטיט לבנות בשירי אהבה ומוכר תקליטים במספרים מצטברים של מאות אלפים. ככה זה על אדם מחטלבים - אבל את יהורם גאון מביאים הביתה - לאמא, לחתונה, לאשה, לילדים.

הוא כבר בן 48. תקליטי זהב ותקליטי פלטינה, סרטים והצגות, בית ברמת השרון, הילה אצולה ספרדית-ירושלמית, שני ילדים, קצת עומסיות באיזור המותניים וסיפור גירושם אתר שיצר הרבה סתירות ומילא הרבה טורים בעיתונים. "זו מעם ראשונה שאני מדבר על הנושא אחרי הרבה זמן", הוא מודה בחיך קטן. הומן, הוא מגלה, עשה את שלו.

לפני כשנה ותגורש גאון מאשתו, אורנה. הרעש היה גדול. גאון עצמו שתק. "אני מבין את תעיתוגאיים את הצלמים שחיכו בפניו, ברבנות האנשים האלה נמצאים בכל האירועים שקשורים בעשייה של האדם. באירועים מפוארים, בפרמיות - וגם ברבנות, כשארם נשל למחמרה. אני מקבל אותם על המזבזר.

"כל העניין של שמעיות - יש גיל שזה נורא מחמא, יש גיל שזה נורא מעצבן ויש גיל שזה פשוט מסטיק לעניין או להסדיר. איראפסד להילחם בזה, כי עצם התגובה מכיא את רכר התגובה (המשך בעמוד 27)

סלפסכט 27

אבא ואמא, משה
(מסמאל) והילדה ילד
אחד שלא משנה לו
בנקש בירונה אורן
החברה בשגור
הילדים שלו - אבא
עון עובד את זה

26 שובבבבב

האבא של ילד

כשאני חיה משהו, אני עושה אותו ורק אותו

רות בן-ישראל: "חבית שלו מלא דברים, אבל אני ממשיכה את חיי, קשה לי לעמוד בזה".

שמה פרטי

רות בן-ישראל

סגן דיכאן המוקלטת למשפטים באוניברסיטת ת"א ויועצת לחקיקת עבודה עברית

לירית מצרים (1931), גדלה בת"א שירתה כמפקדת פלוגה ומפקדת ח"י חילית. בזוגת האקדמית לאמנות שימושית במאריט, חזרה ראשון, שני ושלשי במשפטים באוניברסיטת העברית. ג' 66' מוקדקד מן המניין באוניברסיטת ת"א חברה באגודות ופורומים בינלאומיים שונים כתבה עשרות מאמרים מקצועיים וספרות העשרה ("דיוני עבודה בישראל") עומד בצאת נימים אלה: נשואה לרועה בן-ישראל, אם לשתי בנות, סבתא לבד. ערה ערומה ומבריקה, ת"א וברובא ויחידה ביושנים.

בנושא משהו, אני עושה אותו ורק אותו. עשיתי כולי משפטים, מי שמכיר אותי מתקשה בה ניגוני כמסחר או מחייתם שבהם עסקתי כאמנות שימושית, מנסה שאיני עוסקת בה. ואני מכנה להשבע שמשפטים זה סוף תרד. היום זה פרוק אותי, אבל נכחי אני יכולה להתחיל משהו חדש. אני נמצאת באוניברסיטת כמעט כל יום, מ' עד 8, הוראה, מחקר, כתיבה, עבודה מינהלית. הנידון רב ואני נהנית מכל רקה ערומי היא גם רובי וגם חיי חברה כי במשך יום אני גם שותה קפה ומרכלת.

בבית אני סגורה את הסוויץ' של העבודה. משתדלת לישות קצת את המשפחה. צומח באופור, שראת או שותלת תשבץ הבוקר, משחק אינסטרומנטי, שאני נהנית ממנו. המנהל שלי לעונתי סירא היא בן-ישראל, היא מכירה את שמי ומבליטה חמיר קיעה.

כשאני נמצאת סגר, אני חוזרת וקוראת ב. עקשני וה' הכלים השבורים' של שום ילחין. של סקרידור' של גראסה סרסם מאד נהנית מהספרים של ג'ורג' אטאור, טהומור שלהם והספר כהר והספר, אהבת שפרים סרסם גרימלנג כל רגא והספר, וסאור אהבת אה. עגנון. הוא שינה את משהו על הספרות. במיוחד אני חוזרת וקוראת את לוחית העקב למשה' גם ספרים מאד אני קוראת לך להשקפה, למשל, והספרים שברורים בוק כבו שפחה שחורה, שאמר נהניו ממנו. ו'מלכר' שותת אהבה.

פני מע גדעון ואני עובדים במנהל ספרים ומלאים אספני ב. אנוניו אהבים לשרא אהם סרסם וכבלי, הרבה דברים אהבו ששים יחד לעצמה בלוחית לוחית בתי עבודה ביי שפחה

מה התחלתי הגדולה שלי? הבנות שלי. על מה את מתחבטת? שלא תספיקי לפתח תחום נוסף בחיי? בימים מה נותן לך הרגשות בטחון. חתומה של בעלי. מה מעידה את בטחונך להיות במסיבת קוקטייל ולעשות "סמול טוק" במתא? מאלו בחיים האהבים שלי עם בעלי, בשבדה שהתקדמתי יפה בקריירה ואני נחשבת למטא ודעית במחומי יחד עם זה ניהלתי חיי משפחה יפים ותקנים. זה אשה חזקה מצד אחד, אני מלאת בטחון עצמי כי אני יכולה לעשות הכל לבד. מצד שני אני חסרת בטחון וחלכתי למרס של "דיון קארוני" כדי לנכס בטחון. לא שאני נהנת מהם, אבל עכשיו אני יודעת איך עושים את זה.

מה החלשות שלך? תחושה שאם הייתי יותר חזקה, הייתי יכולה להספיק עוד משהו, שאני יכולה לחזיק מעמד ולהיות חמיר רזה; כשאני אוכלת וכשאני מתאפקת זה מציק לי. בראותה אסטטית ומשורה. מה מניע אותך השאיפה לנסות ולעצב את החיים במדינה, בתחום שלי, עלייך השקפה עליו. מה היתה קודם המיפנה בחייו הנושואי, המעבר מחיים בבית בורגי בתל-אביב לבאר שבע של שנות העליה הגדולה. איך החלטה מעזת קיבלת בחייו לנסוע לבד לשנת שבתון. על מה את מצטערת? על שאני, שהיה חובב אופרות, נפטר מבלי שראה את נכדי בן העולם מרחק לאספות בינא. יפה אנשים את מעריכה ומכבדתו אנשים בעלי ידע ורד חשיבה מעניינת, למשל השופט יהודי בך.

למה את כותבת למי שמדבר ולא עושה. מה עעבן אותך להפסיק ימי עבודה בתחומך לטכנאי אינסטלטור-חשמלאי. לבוב ומו בישות ומדורים שאפשר היה לגמור בטלפון אילו החברה הישראלית היתה מאורגנת לאנשים עובדים ולא לחלכתי בטל. מה לא מסרי בעיניך לרדת מהארץ. מה חשאלו בעיניך חובב היתודי. בעלי, בתי הצעירה. מה את שונאת בארץ? מה שקורה בשטחים. שכל אחד נצמד למריבה הפרטית שלו, מלפני אלוהים והשטן, לנידון, לקריירה שלו ולא חושב על טובה הכלל. נהנה אילו אנשים את מביטת ונודח אנשי מקצוע וחברות. מה מפחיד אותך אצל אנשים קטנוניות. מה חובב לרדתו ליאונרד ברנשטיין. איך נהניו חילולות חזקו שלך והאפילו במלחמת העולם השנייה. אחי ואני יושבים בחושך על חפצות. מה מלמד אותך את שמות הכוכבים. מה המאכל האהוב עליךדו שוקולד. מה נהנה ביו היחסים שהיו לך עם הורדך ליחסים שלך עם בנותיך? חסי עם בנותי יותר עשיתי, אבל אולי אני משלה את עצמי. מה לדעתך תחום החשוב ביותר שחוקק בשנים האחרונות בתחום שלי - חוק שכר עובדים.

אחת חוק היתר רוצה שיהיוקו חוק שיבטיח זכויות עובדים במפעלים כושלים כמו מה מבחיני לך לעשותו לנו שוב במסגרת.

בבזנל האמונם בפרו, ואני זוכרת את החיך של טיול כמו בג'רדן, עם צמחיה נשפכת לכל הכיוונים, מסתירה את כיסא השמיים.

לדעתי, ההבדל בין אמנות לאומנות מושווה לגמרי היום, השתיים האלה זו אמנות צרופה. באומנות יש לי תרבה תמונות של ציירים טובים. יותר יפה בעיני שיש אפגני או אפליקציה מפנמה או אריגה פרואנית על הקיר. זו אמנות אמיתית המרבה אלי ביזוי הכנה שלה, בצבעים ובצורות המעניינות. הבית מלא דברים, אבל אני ממשיכה לקנות בכל גסית, להחזיק את האוסף, קשה לי לעמוד בשיתוי.

גם בארץ אני מסתובבת. יש לנו בית ברובע היהודי ובשנים שחינו בקרוב בירושלים, היתה מלכת השוק. השוק זה עולם ומלואו. בכלל, ירושלים, גם המשיבית, זו חוויה אסטטית. לעמוד על הר הבית או הר הזיתים ולהסתכל, זה מרויח את הלב. ואני לא מרבה כרגע על תחושה האומות.

"פעם בשבוע אני אוכלת עם אחי, יונל נאמן, במזנון הכנסת. אני רחוקה מאוד מרעותי הפוליטיות ושומרת לא להיכנס איתו לויכוחים פוליטיים, אחרת לא היינו יכולים להיפגש. יש לנו די נושאים משותפים פרט לפוליטיקה".

בת"א גרים ברירה, בירושלים חיים בשכונה - ואני אהבת את זה. בתל-אביב, אני מה שישמר אותי להתחבב לא אהבת את העיר. אהבתי גרים פה בגלל העבודה. בשכונת גר בבית, הבית היה בירושלים, וגם כשעברתי בתל חזרתי כל לילה לירושלים. כשאני נכנסת אל בין חומות אני בגירוזונה, מרגישה קרובה לאלוהים, לשרשים. אני נולדה שם וסבתי, וסבת-סבתי, ויש לי תחושה שייכות, הרגשה משפחתית. עכשיו, כשאנחנו צוירים וחשיות, אני יכולה להרשות לעצמי לישון איתם שנה. לי כל השנים העבודה היתה בנוסף לילדות ולבית. כנענות, זה תחילת לחתופר, גרעון חמיר. עורר אותי, תפר, רחיק להחזיק, איפשר. אני לא מכירה בעל אחר שהיה נותן לאשתו לגמור לבדה לשנת שבתון להשתלב במסגרת.

החשש, חידא ומבנות הייבוס שיפיר את איטת וחיים שלי. בשנת דור, היקראו הבא אופרות הבית, מבנות הייבוס פסרה אותי מלחלות ולחודר כביסה, והחשש מקל עלי כתיבת הספרים והמאמרים. חשוב לי שרבים ייתנו כסדר וכמכנה הנדון, וכעם הייתי חלוקה במדיניות ובחבתי כל עמוד 10 פעמים ויותר. על והחשש אין בעיה להמשיך ולשפר עד המקסימום.

הכי אני אהבת לכתוב, ואם חוץ-נותנים לי פסקונים - הייתי יושבת 12 שעות ביום ליד המחשב ומצריאה את הספר המתכשל לי בראש ומצאא בקצות האצבעות. זו הרגשה מאד צעירה, משושה קרס. עוד גורמים ורעיונות מהבדלים ומחשבים, ובראש נכתב כבד הספר הזה וזה שאחרי, מרחששים דברים מוחם המקצועי. הייתי רוצה להגיד עליהם. הצרה היא שמאמר מרעי מתפרסם בשנה אחי, מתיכחל וסרואי מעטים מאמר כעתן או כתיבה אחרת, ולצער, יש לי אהבה מוחסית מסוכלוגי בעניין וחבל, נראה לי, חשוק שובע עבודה מוקד, שיטורים, שפחות משיחות רגל, ציודים, נשים - ויש לי מה לחתום. יש לי מסה ידע ומחשבות שאנני כתיבה שנות חומחות, ואתם הייתי רוצה להעביר לציבור.

ראייתה: נורית בראקי צילום: ראובן קסטרו

29 מאבסבס

הגעת הזמן ל... פרד"צ חדש

עכשיו תקבלו עד מאה ועשרים ש"ח עבור המזרון הישן שלכם ו-5 תשלומים שווים בקנותכם פרדי"ז חדש

אחרי 10 שנים על המזרון הישן הגיע הזמן לפרדי"ז חדש - הדור החדש של מזרני קפיצים אורטופדיים, לשינה נוחה ולתמיכה מלאה בקושי הגבון לכל אורך המזרון.

במבצע מיוחד עד ה-31 לינואר בלבד תקבלו:

• עד 120 ש"ח (למזרון פרדי"ז 140x180 ס"מ)
• 12 שנות אחריות

הגיע הזמן ל... פרד"צ חדש

המזרון מספר 1 בישראל

ניתן להשיג ברשת חנויות רים, המזרונאים, סקנדיה ואצל הסוחרים המובחרים.

יורם גאון, י"א מתחת, מה נחאם. מנה, את וועקת

י"ש לי מין חכילה, לא להגיע למצב שאהיה כתאטי או מגוחך-מצחיק, אני תאחר לעצמי לעבור לנגדון דגה קודם. אני לא מניד נגד כתאטי."

שאיחר. זה מתחיל משכונת ירושלמית בה כולם ישובו סביב השולחן כיום שיש עם ברות על החלון, ועובד לרמת-השרון שבה כבר בערב מעמיסים בלשן על המכונית חושבים לאן יסעו מחר. זה הנסיון לתנן את הילד כפי שאני חונכתי, אבל זה קשה כשכל הסביבה שונה. אני לא יכול להיות יוצאדופן בסביבה בה אני חי.

"אני מסתכל על ביתהספר, על התלמידים, אצלנו היה עולם אחר לגמרי. היתה מלחמת השחרור, והיה ריבה יותר קשה. אני זוכר מצוה, תור ללחם, תור למים. אני מסתכל על בני ורואה מסור בחבורת הובל, כמבן שזה עדיף על ילדות במלחמה, אבל זו התעסקות אחרת. או היתה בטרות פי כמה וכמה אבל התקדמות של הדור הנוכחי מבחינת הבנת טכניקה רבה הריבה יותר."

הוא מתלבט בדברים, ניכור שאינו ניתן בקלות להיכלל במסגרת של מלים. "כל אידוע, כל חג - עד היום אני נושא את חלומי. הימים הנוראים בהם באמת מחזתי מנבעת שתחתם את גור הדין, חנוכה עם הדלקת נרות, ס"ז בשבט עם ארוחה מיוחדת ומגורה של אחר ציץ לשים תחת המפתח שלידה כסף, תרומה של מתן כסתר. לכן שלי אפשר לומר את הברכים, אבל הם אינם באים בדרך טבעית. מה שאני מספר לו נשמע כמו עולם אחר. היום זה כבר לא קיים, אבל זה כסף הכל עניין של 25-30 שנה. העולם החדש שלי שונה מזה של הילדים שלי. ואנחנו היינו אלה שחלכנו וחיפשנו עולם אחר."

ואולי הלבטים האלה הם חלק מהקסם שיש בעניין להתמות הספר "בת" מאת יורם קניוק, חברת התפוקת החדשה שלו - עצמאות מקצועית בגיל מאוחר - עובדת עזה על השיכת הספר למרט. גאון ישיק את האב הממושש את בתו, "האב שלא הכיר אותה בכלל. זה נדון שלנו היום".

הוא כבר לא ילד. יש חלומות שכבר גבנו למשל החלום לגלות את יוסף לישנסקי. "הוא היה בן 29, וזמן שכל העלמות נשאו אליו עיניים בצורה טבעית ויחזו על תולדות".

איסורו עלמות ודוד-זאן, גם לשמו של גאון מצטרפת בארכיון רשימה לא קצרה של עלמות שבמשך השנים נפלו שבי בקסמיו. סיפורים על יפות רוחות ומחזרות רופעות, אפילו סיפורים על איומים בתאבדות - דראמות עם ניצוצות שדי בהם למרס תסריטאי איר או שניים. גיבור, בגודל טבעי, מרגיב את תבן שלו שתחיד לגלם למרות שהוא לא רוצה כי השניים הקדמיות נפלו לו, ומנסה בהכנעה את החזקה של הבן שמתבקש להצמיח ראש לראשו של אבא, אוקי עכשיו בוללך יחיו לי בינים". את הדוממיות של "בטרות זה חומי למחשבה", הוא אמר. "אני תושב שמכונת מה שאני עושה, אני דולך לאורך השנים עם הביל. צריכה להיות תבונה שבאה מנסיון, שאני מעריך

נצילומים של 'קובלן' היו צריכים לבוא המון ניצבים, אבל כשיצאתי מהקרון, אף אחד לא שם לב אלי, לא תחיתם. חשבת שאני מת. לדגה דאית את מה שיקרה בעתיד. זה היה דגה איום, נורא אחריו. התבודד שהובאו לשם חלוצים מ"ש לא שמעו עלי מעולם".

אלרם בונה לכולם

אלרם בונה
ע"ש אברהם ליפשיץ
החלה החרשמה למחלקת חדש
דירות 4, 5 חדרים, פנטהאוזים
והירות גן צמודות קרקע.
מספרים: "הצומח" - ויצמן 40 כפר-סבא
03-203341 :052-441163 :052-205333
טל.

גני הרצליה
הרצליה הצעירה
5 קוטג'ים אחרונים
במבצע מיוחד
הנחה של 16,000 ש"ח

נהדרים לציון
החללית סט ברסאני
דירות 4 חדרים 125 מ"ר דגם 8
דירות 5 חדרים 146 מ"ר דגם 0, 0, 0
דירות 5 חדרים 150 מ"ר דגם L
החללית הרשמה לקוטג'ים ברח' ברנשטיין,
5 חדרים 170 מ"ר בנוי על מגרש 250 מ"ר
בואו לבקר באתר הבניה
בימים א', ג', ה', ו' בשעות 9.00-13.00
בימים ב', ד' בשעות 14.00-18.00
ובשבת 11.00-14.00
טלפון באתר 03-9659556

יחבב החגלה (פינת שד' ביאלק)
במקום המרכזי ביותר ברמת-השרון מוצעות
דירות 4, 5 חדרים, בסטנדרט בניה גבוה.
פרטים ומכירה במשרדי אלרם בת"א
ובמשרד המכירות בגני-הרצליה
דח' יהודה-הנשיא, טלפון 052-574517

נאות ימים
בקהל נדירה לדוגמא
בתאום טלפון
דירות בבנות 4 חדרים
בבנינים מצוים אבן עם מעליות.

נחל אלרם
דח' בית שמאי, רח' המלכים
ומינת הרחובות שמואל הנגדי - עבודת
דירות 3, 4 חדרים והירות גן.
בבנינים בני 5, 6 קומות עם מעליות.
הבנינים מצוים אבן.

אלרם - משרד ראשי - שד' רוטשילד 133 ת"א (ליד כיכר הבימה) טל. 03-203341
פתוח בימים א'-ה' 8.30-18.00, ו' 8.30-13.00

צמיגים בוערים
ליד בית-החולים
שימא בעזה
(נצילום)
("סקופ 80")

לראשונה הערייה, הוראת המוסל לבני מנהג הפליטים
הקפאה, ואישאווה שכל הפקיד
ב"1980 הנהיג שבתה. המוסל צוה עליו
לכסלה, ואישאווה ענה שאישאווה להפסיק התקוממות
של עם. המוסל הורה לו להימנע במתן שירותים לבני
עמו ולהתנהג מפליטיקה. אישאווה סרב. זו אנונימית
כראש העיריה להגן על האינטרסים של תושבי
הרצועה, אמר. שנתיים נמשכו וחסמים המנעו ער
שהוא פטר סופית ב"1982.

היום הוא יושב במשרדו הגדול, עוקב אחר
הנעשה, רואה התקוממות, טוען שאינו יודע מי מנהיג
אותה, מודה עם המפגינים ומסביר את התנהגותם.
מטלפנים אליו מכל העולם. הנהיג נהפך לפרסן. בא
אליו כהארים, פנו אליו משגירות ארה"ב. לבניין
המשרדים טעל שפת הים, בול הקינן, מביעות
משלחות.
היום הכל שם נטוש, עלוב, מנות קשה להאמין
שפעם המלון ממל היה מתח ובכונתו פאר מנו ליד
הקינן. עיר יותר קשה להאמין שכעתיה הנראה לעין
זה יקרה שוב. בינתיים הרוח המלווה נוגסת בטיה.
והמנהיג ההפקקית יטלה אליו לרועת מה יכול היה
להיות פה בבוא השלום. אבל היום אפילו רשאר
אישאווה אינו מוכר על כך. הוא מצאית, קשה לו
להאמין שינויה לראות שינוי עוד בחייו, אך אין לו
ספק שהשינוי נובא. "אינכם רואים שאחם בנו טיפה
ביום של ערבים? הוא שאל. "לא ירחק היום ויהיו
מביכם 300 מיליון ערבים. אפילו אם תמשיכו
להתקיים ותהיו מדינה מתקדמת, כיום מן הימים 300
מיליון ערבים יגברו עליכם. ואולי נהרס ביתר, ועד
אזנו היה תחיל על חרובכם. האם אלה התיים עליהם
הלכו יהודים שהגיעו לכאן? האם זה היה מוסלמי?
הצוינו האם אינכם מודעים, יהודים נכון, חמיר שלט
בנו ארמים, אך ישראל שונה. הם באו רק לשלוט בנו.
אחם באתם לעקור אתנו מכאן."

ע "אני את של עשיתי. היום קמה
בעזה תחילת חדשה. ערין מוקדם
לוצר ח' היא. בינתיים היא בדחוב.
הגיש ומני לבנות את הידיה."

כשרשאר אישאווה מרב על עיר, יסודת עיריו
נועם. לכו למחנות הפליטים, לכו לבתי-החולים,
לבתי-הספר. כבישים מחושים, כאן רק לצרכים
אסטרטגיים. אחם יכולים לתאר לעצמכם רכב מלון
איש עם מטר משחקים אחיו 60 תיטרסר כלי שום
מגרש משחקים ברצועה של 260 קילומטרים רבועים
נרשים לנו לבנות רק על 180 קמ"ר. ובציפיטת חור
חיים 600 אלף איש, רכב מלון מהם בעיר עצמאית
צמח אתר אומץ נצחיה זה אחר על השגיו.

היום, אומר רשאר אישאווה וימיתו בקולו,
שולטים בעזה הצעירים. התנהגות חותיקה סינה את
הדירה ונכנסו אליה כוחות חרשים ובלתי-מסומנים.
כשהגיעו ירגעו ויחשבו משאומן, הם עוד יבאו
אליו. אחם מנהיגים צעירים ובלתי-מסומנים אפילו לו,
שצמחו בדחוב. "הם בלתי מנוסים", אומר המנהיג הקטן
ועירני כבירות. "הם עוד יבקשו את עצמנו".
ומה תיענין להם?
"קורסלם להרצנו, זה מה שאיינץ להם", הוא
אומר לאחר הרעה. "אם ישראל תתן להם רכב שהיא
מכירה במוותיהם, יתפתח משאומן".
רשאר אישאווה תושב שוערית בינלאומית היא
עמוס לב

עזה. תחילה אבנים, בסוף אש ודם

(המשך מעמוד 11)
ללינוניים בארה"ב. חלק מנכדיו מתגוררים בעזה.
"מורא שהם שואלים אותי על לוחות", הוא משיב על
שאלה, וגם כשהוא מרבה על הקטנים פניו גוהרות
קפואות. "אני מספר להם סילריות היתה טובה אלף
מונים בילדותם, אך פיסתה לומר להם שערין יש
חוקה, שזו איננה נשאר בה."

בן אחר שלו חי בארה"ב. לפרטם ארטיקטורה,
ניסא לאמריקנית גוריה ונשאר לכה טרסאר קרא
"תכניתו בביטחון". בן שני חי בירמת-עין. מנהל את
עסקי המספחה בבירה הירדנית. בן שלישי מנהל את
העסקים בעזה, ושתי בנות נשואות מתגוררות גם הן
בעזה. איש מילריו אינו מתעסק בפוליטיקה. "הם ראו
לאילו צרות זה הבנים אותי ואת כל המשפחה", כמביר
המנהיג הקטן.

הוא מפנה עתה את הבטתו לכנהיגות חרשה
שאפילו אינו כביר, אבל אנשים עירין מניעים אליו,
מבקשים עצה ועזרה. בגללם הוא איש עצוב, הוא
אומר. "ביד אשמת בעושר" אם אני רואה סביבי
בליכר הרבה סבלן, הוא שואל וזנבא דוגמאות:
"אנשים באים אלי בבקשת עזרה, וקצרה ידי מהוסיק.
לרבים יש ילדים שלומדים מו"ל. כשהם באים לבקר
את הוריהם, צעירים אחם הישראלים, חוקרים אחם,
מניסם לשכנע אותם להדפס לסוכנים שלהם. אנשים
כאן מודעים, נמצאים בין הפסיס ודכין."

רשאר אישאווה מקוה שמישהו יתפנה, ינסה
למצוא פתרון, דרך התוצה מהסכוי הכתום אליו
נקלעו כלנו. "תנו לנו מוצא", הוא כמעט מתחנן.
"תנו לנו שפת של תקווה, אינו נקודת התחלה. כמו
מזה בנו ודבר בוכחטנו להנדרה עצמית. אני מבטיח
לך שאם הכרה כזו תבוא מפיו של גורם מוסמך -
ההנהיגת פסקי מיר, אנשים כאן נעשים, מוסיקים,
חסי תקווה חל להם קרן קר קטנה ותראו כיצד הם
נרגעים, נתפסים בה".

רשאר אישאווה מתקשה כיום להבין את
הישראלים אחם הוא מכיר שלא כרצונו סכים בה
רבות. "במקום להרגיע את הרוחות הם עושים לנו
פרובוקציות", הוא אומר בפליאה. "מרביתם על
כאנספר - מישהו באמת חושב שנקבל זאת? ניסיתם
לגרש רק ארבעה, ומצרים וירדן סירבו לקבלם -
סקימים יושבים בלב אוכלוסיה ערבית, טרן מתייכס
לו פתאום כלל הרובע המוסלמי בירושלים. זו אינה
פרובוקציה? כשביל מה ההתגרות הונו ונסינות
היהודים להתפלל על דח הבית. מדוע האנשים הללו
עושים זאת? היתכן שרק משום שהם קצרי מחשבה?"

ב"1971 הנהיג רשאר אישאווה להפסיק ראש
עירית עזה. לא היו בחירות, מאז 1946 לא
היו בעזה בחירות, אך 8000 איש חתמו על
מעין "מיני-מאשאלע", ואישאווה נכנס
ללשכת ראש העיריה. עשר שנים חמימות התנהל בין
המנהיגות והחורות, וסדר. הונון באמצעות צווים
למשל הבטיח, חק שיניים מחל על כבודו והתחייב
את המניסות הללו בבניין הממשל הוא אחר כ"קיות,
מנוסמות וקצרות מאור. שתיים שלוש וקית, צו,
מאה, רצוץ.

בשנת 1973 הוצו להדחק על רגליהם האחריות.
המוסל הצנאי הורה לו לטפח לעזה את מנהג
הפליטים שליו רים. כשרשאר אישאווה סירב, המוסל
פטר אותו. כסאו של ראש העיריה נשאר
בלתי-ראוי. איש לא הסכים לקחת על עצמו את
ההפסק הכפיר והמסוכן הזה, ואחרי שנתיים ביקש
טר הבטוחו, ואז שמעון סרס, מרשאר אישאווה לחור

ורדה איתי טוף השיר

הסיפור הזה אינו רק על ורדה איתי, עורכת חוכנית רדיו אטולה, אשה מיוחדת, שנפטרה מסרטן בגיל 53. זהו גם סיפור ההתלבדות החברית סביבה בימי מחלתה. יהודה פוליקר, חתנאלה, "בנוי" ו"חילס" במובע אשוחי - אלה רק חלק מהשמות שהיתה לה יד בנעימם האמנותי. כרפקציוניסטיה עז לגבול המעצבן לכעשים, אשה שידעה להפיק מאחרים את המיץ. סיפור של חיים, מוות וחברות.

מאת חלמה אדמו

במחלתה היה בא
יהודה פוליקר כדי
לספר אותה, לעבוע
אח שורה. יהודה
היה בשבילה כמו בן
זקנים, אומרים,
למרות שהיה מבוגר
ממיקי בנה. אחרי
ביקור של פוליקר,
עם כל הקרינה
החמה השופעת
ממנו, היא היתה
מחייכת כל היום.

בימי האקרמיה למוסיקה בירושלים. כרדוסקי היתה המורה של ורדה לניסרה קלאסית. יוסי ירושלמי לש גם הוא באקרמיה, ובימי המחלה היה מבשל לוודרה מטעמים פרטיים.

"מכל אחד הציאה את הטוב שבו. אנשים אהבו להיות איתה מפני שהרגישו שהם מוצלחים בחברתה."

"הייתי באה אליה בשבילי, לא בשבילה, אמר רבקה מיכאלי. "עם ורדה זה היה לשמוע על תולדות על הסטוריה, על ספרות, על הכל". החברים היו הנכס שלה. לפני מותה ערכה רשימת שלום, כמו עשר המנה את אוצרותיה. זה היה סוג של לחש ילדותי, שנועד לשמור על הכותב כל רגע. ורדה לא וויתרה בזה בשני נסיונותיה להיות אהב נשואה ומעם אחת לאנגלי ג'ון קלא, אבי בנה פסג שניה למנצח אברהם איתן. קשריה עם גברים היו בנאה עניין מאב ולא פתור. הבן שלה מיקי, חי בחיל, ורדה השקיעה את כל אנרגיות הרגש, המחשבה והנריות בקשרי הידידות האמיצים, שהיו לה עם גברים ממש בני כל הגילים. בשלוש שנות מחלתה התלכדה במנה הבורה חמה ועקבית של ידידים, שהקשר והיות כמעט היה ורדה, היתה ישותה.

יו בחבורה מפורסמים רבים, ובכל מקרה רבים מתחומי התקשורת, הבריד והמוסיקה בארץ, אנשים שאינם נמנים בקלות, ובדרך כלל אינם דוחקים למעילות קלקטיביות. אל ורדה הם הגיעו כמעט מדי יום. לא היה יום שבו התייחסו המסרן בביירות. סביב הכורסה של הוועל, המצוץ המפז, ואחר כך המיטה, נוצר הוי חברתי חם. הם הרבה אכול, ורדה התענגה על מאכלים צעירים, וחבריה היו מבשלים לה, ומקשים לה, ומצחקים אותה, וקראים לה מן העיתון.

בין החברים עובדים עכשיו רמים מצולמים על מה שהם מכנים "חיומן של ורדה". אבל זה אינו שם מבין המקובל. זהו קובץ עמודים מעטרים כמו בדי לרה שקדית, שיוצרת גם לעשות אתמוסיקה בצפון צבעוניים. יש בו ציטוטים מספרים שקראו, וואגן לחתול האהוב שלה, סיפור של יום אחד או שניים. מעין נר מהקצוץ של הבחלות לא ממורדור לחור עולמה, בתקופה שתומכי העניין חלבו והצטמצמו לגויה צר של באבים וטפלים.

"איה יומי של תבירים" כתוב בראש קטע אחד ואחר כך היא מונה אותם, כמו על אצבעותיה. היא היתה מרפקציוניסטית פורטנית, אומרים בלם. היא נקבה בשם שכנתה המסורה רבורה, אבל לא נתייע (המשך בעמוד הבא)

סמלא לה 50 ועדיין היא יודעת להתפעל, להתיימר ולנטור. היא היתה משחקת בהתלהבות נעורים במאוביות שלה. "או הנחתי את הראש על הכתף שלך", היתה מספרת לחברה. בתום פגישת עבודה אצלה בבית בצירלסון, הציעה לגבר שאך זה הכירה בוא נלך קצת לדיקון. הם עמדו בחורשה האפלולית מעל המים והיו באוויר רחשושים לא מבוססים של רומנטיקה טיששעשית. האיש זכר את המקרה כארוע חסרה.

היו לה יחסים לא שגורתיים עם הבן שלה, מיכאל קלא, צלם וצייר, מתגורר בניריוק ובגרמניה. "היא היתה יותר כמו האחות הגדולה שלו", אמרה מישהי. כשהביא הביתה את נערות, היא היתה לחברתה. יעל דר היתה בת שש עשרה כשמיקי הביא אותה הביתה. הפרידה בין השניים היתה טראומטית לוודרה נטישות, מבחינתה. היו מניעות שלא מתאפשרים מהן.

כימות המחלה היה שלמה ניצן מגיע ראשון בבוקר. במואו היה כבר המקרה מלא במירות ויקות שקנתה השכנה הטובה מן הדלת ממול, דבורה ברומברג. ניצן התקשה להיר לצורך הכנת הסיוע, הות, אבל אחרי מספרים שהיה משעשע את ורדה, קורא לה שירים, מרבה ללשק אותה. כצוריים היו עדיין וענת דוידוב מניעות מהרדיו. תמיד היה על מה לדבר, תענוג היה לרכז אותה עד תחרישים והמרוגים, בשום חרלה ורדה לחת קומפוקטיבית. רבקה מיכאלי היתה באת בכל שעה של פנאי. פוליקר וגלעד ניצחו על חרשים, שהבכו לא אחת לחגיגות מוסיקליות.

היה יום שוודרה נכחה כל היום. בעת האחרונה לא שלמה עוד ברמשת והרבה לבכות. יתורה הגיע לקח את הניסרה וניגן לה שתיים ושר, עד שנגנעה. מהרדיו בירושלים היו מניעים גלעד בן-ישר ואמנון שילוני, ציפי ורוד ויצמון, שוודרה היתה אחראית ליוזג בניהם, עדה כרדוסקי, שהחברות עמה מתחילה

חליקציו, 1993: ורדה (למטה) עם דלית הורוביץ

רב האוכרה לוודרה איתי, לפני שבועיים, תועתד להיות ארוע תרבותי, פתוח להבעת רגשות אישיים, כדי השרון של החברים האכלים. בני אורן, פסנתרן, קרר כחודר האורחים שלו בכפר שמריהו, מעגל של כיסאות, המסתל ניצב במסמו הקבוע על הבימה המונבת מעט אורן, גבר קרן חיות וחובה לבני אדם, ואקביל את פני הבאים בפחה מחייך. חם. היה הרבה רך באורר.

זה כאילו שוודרה אירגנה את הערב, אמרה עדיית בן-יאיר מהרדיו, תראו איך שטלם מניעים ברוק כומן. האנשים נכנסו באותו צער מהוסס של אלה שאינם יודעים איזה מבע ידרוש הערב הזה. היתה שמחת הפגיסה אבל העילה לארוע היתה מכאיבה. ונוספה עוד החרה הוות על רבר אינחיה של האשה חתושת מציאתה הקבילה את החברים ברלת, יתר עם הקלקול הזה שחל במציאות. שהי ורדה מזה ביום ה-13 לדצמבר '87, לפנות בוקר, בהיותה בת 35. בכך אמור היה להסתיים פרק הנטישות הקבוצתיות שהם סביבה.

"עקב גלעד: 'היא אהבה לי: 'אחה במח ווכר את כל הנאבים עתיו ל' והטיבוניס. היא התחילה לבכות. אחרי כך אהבה: 'יש לי סרטון'."

יום השלושים כינס אותם מעם נוסמת. היתה באותו שרב האנה מאופקת. יעקב גלעד סיפר על ליות חתולים "עניינים שלי". איך ורדה והורה קשרו מאחרי גבו להוציא חתולים של, אבוי לרדיוות, שירים ויוגים. איך הוא התגבר ודם העכירו ביניהם קאסטות, עד שאורו עוו השמינו לו את ואלאראם. יהודה פוליקר שר עכשיו כולליום איגטימי את השיר הזה, ביוזנית. "מתיא מו". ורדה קראה מתיא מו לחתול הטיאמי האהוב שלה. חרשיים לפני פטירתה עוד הועל את הבית ולא שב.

פוליקר שר גם "אשר ואנק" מתוך התקלים החדש, המוקדש לוודרה. שאלו אותי, אמר יעקב גלעד, אם השיר הזה נכתב לוודרה, אז כן. זה שיר מרידה למישהו קרוב שהולך לאיבוד ואחא לא יכול לעזור את זה. "שם היתה הינה ילדותי, אשה קטנה". שלמה ניצן היתה חריש ומכונס. לא הדמות המלווייונית שמנשרת מתקס חוזים לכל עבר. אולי רבקה מיכאלי היתה מנחה את הערב כפי שרצה בני אורן. אבל מיכאלי, ידירה קרונה מאר וכולם היו ידידים קרובים מאר של ורדה, כל אחי במשכנת האינסומית שצרה איתו לא הציעה בגלל הקללת "סבה למסכה".

מיכאלי: "אחרי כל תוכנית בטלוויזיה, הייתי מסלפת אליה לשאול איך היתה, והיא קראה את הערותיה מן הכתב. הביקורת של ורדה היתה חשובה לטלם".

היא היתה נעריה, אומרים, אפילו ילדותית. גוף צטם וחשוב, עור שחם, חלק עניינים לחשוש מאחרי משקפיים עבים. היתה לה איכות של בת 16 נצחית, והיא גם שילמה את המחירים הניתבעים ממשיחי

מלך איתן

עם עלי מוהר:
ידיא ידעה לראות
את עצמה מחזק
לצחוק על זה.

ושלא את הקל המכונס של בליץ, כשהוא מתאר את
לדותו הרעה, ואת רבעי השוד וההליצות על הדרך.
תוך המלמול המיוסר של האסיר חודרים ועשים חדים
אל דלת ברזל סגורה ונפתחת, צלצול מפתחות,
יראות אנטיסכיות של הסוהרים. וברקע, כמו רילון קל
של תקווה, שבכל זאת יהיה לבליץ, מנגנת הניסרה
לול. והיא מנגנת היטב.

גם בחוכות השניו, שבה נשמע קול של ורדה ש גיטרה שממליא גניתה. הגיטרה של יהודה פוליקר. ורדה כבר היתה חולה כש'צענים' יצא לה השוק. היא היתה כולה מדרבן שמאחורי המכתש הקלסלי, והרועצ האמנותי שלה, רבקה מיכאלי איינה אותה ואת פוליקר וגלעד באולפן הבוקר שלה. רדה גמשת איך קראו בית ספר שיה יוניוני. היא נדעה פסיכיות מרדיות לכך ש'צענים' שמענו צמות, וה הדייו מצונב יותה, ככל ראוש. ב'צענים' פאטוסי,

דחוק מעבר למה שהגזיר דרש.

והוא ישאכר: "יעירן הפוליטיסטי ברריו הציק ורה עובה את הרדיי אחרי העדרות מחלה בת כמה יודשים, אבל גם לפני המחלה חיפשה אתגרם חרשים. אלא הרגישה שהיא מתכוונת." הכנת רשימה של

עלי מנחם תורתו לרד"ק בקיץ '76, עם קול ספן
מירדא אייטא, מחבר: ר' הוסי, נלחמה בעבורו,
ואו לא ירע על כך. הם נתנו בירת את התחבנית
אישטובי, יקום שם ארז הנריים. עליה היו סיוון
שלטן שדורים, אבל גם ארז שרשם כבר נסמן בגלי
בתגוסט אישטורי ורדה, ורדה לא אישטור
בצע בלחם בעצמה. ארז היה מניח את המחת
קלסליס, באוהה תנועה מבוססת, מלאת מדרעא
עילית, ורזה היה מדרג למיטקסופ.
לא מיד היה על ארז, אלא נפל מנס כנסיא

[illegible]

וזה: "וזה משנת קטני בניהיה הצינית הזאת
 שלה על הסינים. והם דרעו לראות את עצמה
 מזהב ולרצוח על זה".
 וזהו ערכה מוסקלית גם את תוכניתה
 בדרך של רבקה קלייטס, כל כים את תוכניתה וכן
 יצירות תולקטיים חרישים על הצהריים. וזהו האומץ
 על הקטל שדים חוש "ער היום" אומרת מיכאל,
 תכנה למצוא בתקליטה את חוקיהם שחורה
 תכנה על המעפפות שלהם: שמת, חוש, רצו, עץ
 ילד".
 מתוך הימנן: ימים שבויל טוב (1988), (מחזן
 יבר אתר - שמוצי לא היה בכיתו). רבקה קלייטס

יחי תוכניתו דרין שימור את קהילה ואיכסוס, נקבות חמילין, כליש' החתובנית חמילונים מכלול המערב' צליש' שימור החתובנית הראשונה שורדה באכזב' 67, תחת חסם, יונגד' וכסם' שימור סמנת אונותה חמילון, ור' אקס, נפגשה עם אסיר ושמאל רשאל בליר, בממלח' חתובנית. אלה וריתא חת' חלל' מלכ' ומלכ' חת' בליר מל' חתובנית. אלה וריתא חת' חלל' מלכ' ומלכ' חת' בליר מל' חתובנית. אלה וריתא חת' חלל' מלכ' ומלכ' חת' בליר מל' חתובנית.

רפי בלזר הרג את התומדס מיסאלי, עובר אורח
מיסאלי: התכונת האירה צפון, בתכנן נסיון שור, באנוסס
עצמו, שלא היה שור, מער, לא קורבן על תופסה
היה לה ריה שורא, שחם מתכנסים, מיסאלי, התכונת
שחשה את כשירותו, עומק התכנס, כורס התכנה
העיר: לא, מהדעתו לצמאן ולסכוכה, "לירות סוכה
לא היה לה, לא אמרם סם למעוררן, לא היה לה
קפונה, וזה מה סכח לה עכשיו, אין לה סתחוקה.
לא ספרו לו מה העקר הגדול של הרוחצם סל אלמנה
הגדלה מיסאלי, היה תכנה כאלה לטחחם על
ההשתול שלה, נועד היה סמול סוק חביב
למשפחתה תלכיתית הגונעת לאשפורה התניה, עי קר
לא מתח סמול קשר את קולתו האלמנה והסור, בדיח
ומועצת הכל.

נעזבו שלום שנים רבות, לקים משפחה משאת נפשו והייתה לי תוכנית דירה, והוא חי היום מת בשם בדין. אפילו בנהתי אינן יודעת את שמו האמיתי. ודד היתה עימי בכלא לפני שהאפנה ציטוה על כך. שלום רפי', היא אומרת, הייתה לה ישי יוקם והנאצוקציה, למרות שהייתה ילידת הארץ, טמך להורים אחרים. קורא: "למה לא קיבלתי מבכנים טמך כוסן אחרת?" היא שואלת. ואחר כך: "אולי תחילי בכדי?" והקובנציה הרדיופונית הזאת סיבבה כתאום

[illegible]

משרד החינוך

משרד הבריאות

משרד הביטחון

משרד המשפטים

משרד הפנים

משרד האוצר

משרד העבודה

משרד התחבורה

משרד החקלאות

משרד הסביבה

משרד התרבות

משרד התיירות

משרד הדתות

משרד הרווחה

דד געפונענע וואך

גאט יודית חנוך

ישראל, נשום מקום אחר לא למשך כל כך הרבה שנים עשויים, משהו, ואינצית על נשוא האימוניות, ממשיך, מועד, מקורו, חציית, לא נשום מה - העיקר שיהיה רך, צעיר ונחמד.

אבל יעבור לפחות עשור אחד עד שכל השנים האלה יקרו. בינתיים, מה קורה אצלנו בבגרי הפנאי? את מקום הכתובות הגדולות על חזית האימוניות, שלא נעלמו לגמרי, תפשו תחסינות, קטנות או גדולות שמוצמדות לבגרים, במקומות שונים. יש קטנות כמו בולט, או גדולות כמו סלאי מרובע. בגדי הפוסר לא רק צבעוניים, הם גם מודפסים בהדפסים שונים, של מוטיבים, נגטיב, של פרחים, קטנים וגדולים, תוויות עם סמלי אצולה ומלוכה, מוצמדים לשרוול או לחזה של מיועדים ואימוניות.

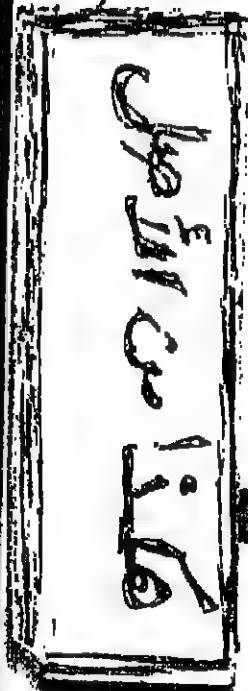
להיות כל-עולמית בעוד כמה שנים. אלבין טופלר, בספרו "הגל שלישי", העוסק בתחזית עתידנית של העשורים הבאים, נוגע גם באופנה. טופלר כותב על התפתחות הטכנולוגיה הממוחשבת, שתאפשר ואולי גם תאלץ אנשים לעבוד בבית במקום ממשרד או מפעל, ולכן תמקד את החיים בחזרה לבית כמרכז.

שינוי זה ישפיע על האופנה, בכיוון פיתוח מוגבר של בגדים לכית על חשבון בגדים אחרים. אנשים שעובדים בבוקר מחוץ לחדר השינה לפינת העבודה, ילבשו בגדים במגנט שנות הפנאי. על התנועה חזרה הביתה תשפיע לא רק הטכנולוגיה הממוחשבת, מה שיחיש אותה, אומר טופלר, הם פסקי-התנועה, התנועה מהמרוצים העירה ובחורה, וגם בתוך הערים, מחסבת במקומות רבים בעולם לשואה תחבורתית, ותגרום לכך שמפעלים וחברות יפזרו את מקומות העבודה.

בשכיל ג'ינס, ויש מבורים, שלא מורידים אותם - גם ישנים בהם. לובשים אותם לכל מקום. לעבודה ולמופרימרקס, לשתות קפה אצל חברה ולקניות. להירדם בהם מל הטלוויזיה ולצאת לטיול של שבת. אז מה אם אחרי שלובשים את האימוניות חמש דקות כבר יש לה ברכיים וגם המוטושיט לא נראה מי יודע מה. מי שם לב שהמוטושים רחוקים מלהיות בגר מתחיל למי ששוקל יותר משישים קילוגרמים. אפילו שוכחים שבגדים אלה מאכזרים צבע וצורה אחרי שלוש כביסות בערך, ומרזים אותנו לתנות לקנות חדשים והם אחת הסיבות שהישראלים קונים יותר בגדים מהצרפתים, נמצאים בטרש מתמיד של קניות ובכל זאת אין פעם אין מה ללבוש בארון. העיקר שזה נוח. ולעצמאל האמתישקה.

יתכן שבבגדים לשעות הפנאי, שלובשים בכל מקום גם לעבודה, הצלחו להשיג אפילו תופעה שעשויה

למשך כל כך הרבה שנים עשויים, משהו, ואינצית על נשוא האימוניות, ממשיך, מועד, מקורו, חציית, לא נשום מה - העיקר שיהיה רך, צעיר ונחמד.

מימין לשמאל: לשעות אביביות והלילה, מערכת מפרסם עם חרמס מרחים במחשבים ונטיב (עיצוב צביקה בן "טופר"). במקום כהונת על חזית מפרסם על חזית קטנות שמוצמדות על חזית ("וייני"). אימוניה עיצוב אחרת, על חזית מפרסם (עיצוב רבקה וקס "פלמלי"). המפרסם הקלאסי, בעיצוב רך ויפה, עם חרמס שוב מלאנו בצבעי מסטל (עיצוב שולי לין "אלי").

מלחמת העולם השנייה

ספרות מערבית

לאוהבים לטויל...
לאוהבים לחלום...
לאוהבים לראות...
ירוק בטוניס...

המחיר 29 ש"ח כולל מע"מ ומשלוח

הכינוי הספרותי והפרסום הראשי
במחנות ספרות ארבי
המחיר 29 ש"ח כולל מע"מ ומשלוח

לכבוד ספרות מערב
רח' החילון 3 רמת גן 51522

מ"ד 20208 תל אביב

מחיר 29 ש"ח כולל מע"מ ומשלוח

נאון. כבר לא ילד

(המשך מעמוד 31)

הוא לא היה מתחיל היום - והוא בסוף שנים הרבה יותר מאלה. והוא לא היה מתחיל היום - והוא בסוף שנים הרבה יותר מאלה. והוא לא היה מתחיל היום - והוא בסוף שנים הרבה יותר מאלה.

י"ל העניין של שמונה - יש גיל שזה חמא, יש גיל שזה חשבון, יש גיל שזה חשבון

הגברת את יתום באן. חיוך נבון. רגע של שתיקה. במקרה, בתחילת הדרך, ישנה נאיביות שעה הנסיון ועם זה שפה ושם הבארים ניכוח, לומר, משלם מס לימוד - עם אלה הנאיביות מפנה מקום לעניינים מקצועיים יותר.

קצב שיר, משפט. מה שקורה היום הוא שאדם צעיר עושה את כל הדרך שאנחנו עשינו 25 שנה בינלילה - כממני אחד. אם יש לו מלך לומר ואם המשקל הסגולי שלו רציני, קרוב לוודאי שישאר. מה שקורה הוא שיש הבוקים בממני, אחריהם הם עושים עוד כבדת דרך ונעלמים בתחום הנשיה. לדעתי ריטה היא אחת מאלה שהבוקים, אבל היא באה עם מצברים ועם כוסר פיו והדרך בה היא שרה מצביעה על כך שהיא עשויה מחומר שקורן לעמוד הרבה שנים, ויש מעט כאלה. וגם הוא, שכבר הבוק והבוקי נשאר, גם הוא מוצא מדי פעם את הדרך לרחבת התאונה של תוכנית ליל שבת בסלווידה. למשל הערב, ב"סיבה למסיבה". וגם הוא, מן הסתם, עוד משוה שבא ממנו בעיניים מקוחות. בסוף, בבית, אחרי כל הדיבורים והמחשבות והמבטים, כשהנעלם מחפש חזית לצילומים (הסלון יפה מדי, הוא לחוש ומסמס במורטו לחורי הולדים, גאון מתיישב בכורסה, כוס בירה ביד, ושואל, "הגבר, אני ריכתי אתך על תנועה")

אורית הראל

יורה איתי. סוף השיר

היא הראתה לעולם פנים פנינים וחטרי ישע, בעוד שלמשה היה חוקה. אם שמה על חות מתרוננת ככל האפשר עם חבירה, והעריפה לשוח עינים על מעשיהם, עם משה תזירה לעצמה, כמו עם הורים, לחשוף את כל שיי מתחלת ורק אותם. "תמי" היה לנו על מה לדבר בדרך לטיולים בבית החולים, הוא אמר, "על הכאבים שלה, או על טיפול חרש שגילתה. הכאב של אובדנה גדול יותר מאשר כשהורים שלנו מתו. היא הייתה מהרוד שלי."

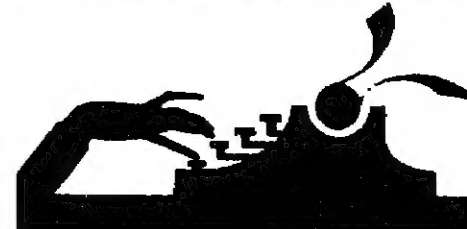
ואני מתכה עכשיו לעיני. בערב תבוא פיני. מה עוד אפשר לבקש? יורה עברה שני ניתוחים בלב אחד מהם באופן פורטי, ב"אסותא". היה לה פצע פרוח בלב ובחולים הדוקרן מתוכו. במקרה שלה הוכח קוצר ידה של הרפואה. כשבועות האחרונים היה בא רפואת לבית, לילדים יומיים, כשבא בשבת האחרונה לחיה אמר שחטרים לה גוללים, שאפשר להאריך את חיה בכמה ימים, אם תקבל עזרה. משה חמין אמר בלונדון. בחדר המיון, לפני שנעצו את המחס בוריד שלה, ראה פחד בעיני אוחות. "זה שום דבר, אמר לה, הם רק רוצים לתת לך קצת גוללים כדי שתרגישי יותר טוב". היא הגיעה קלות בראשה, שהבינה את כך עצמה את עיניה.

הייתה בצילולטון ריקה עכשיו. בפינות הקירות שבין היצפה לקירות הרדעים עפורנות נשכחים, סיגריה, ורדה עישנה "ברדוו" עד שלא יכולה לבצע את הפעולה המינית של תבואת הסיגריה אל הפה. עיכב גלעד היה מגניב לה קופסאות. בחדר אחד מוחנות עכשיו בעיניה קופסאות קרטון ארוכות בקפידה, מודבקת בנייד רגע נמרץ. מיכאל קלג, כתוב על הקרטונים, מכאן יועברו למחסן. מיני נתן את הניסוח של יורה ליתורה פוליקס. בחדר האחרים של רבנות, יורה מגול עומדת מנודת שולחן עם דגל על עיניו. מנורה מבית החורים של יורה ודבורה אומרת, שעכשיו יש חללים בחדר היום שלה. היא לא חיתה וולכת לישון לפני שחיתה מנסרת את הכרסאות בסלון של יורה, שיעמדו בריק כפי שבעלת הבית הציבה אותן.

★ מחי, יום שבת, תשנ"ד תוכנית לזכירת של יורה איתי בריש ב' שעה 11.00.

תלמה אדמון
מלחמה 41

חיים ואוהבים

כבר יכול היית להיות בבית

מרדכי הוא עובד את הבית, ויחד עם רות, תלמידיהם, אשה נאה ומסוגלת ואם כי מסוגלת ויחד) שהיתה שותפה לחייו במשך רבע מאה שנה, שני ילדים שגדלו והיו לבתיהם לחפציה, גינה נאה וכלים נאים שהחזיקו את רגליהם, מערכת טריאופונית מהמסוגללית שאפשר לעלות על הדעת, ו... בדור האחרון הפרינטי, הרי, הולך ונעשה בור.

גבר מהמעמד הבינוני, מאוחר מגוריהם, כועס בסדר חייו המאריך, זונת את ביתו ואת כל מה שזכר בו במשך שנים רבות, אורז את מטלטליו האישיים ועובר לגור עם האשה האחרת שאינה, בהכרח, הסובירה הקטנה שלו. היא עשויה להיות גם בת גילו, שהיא לו ביטולתה, כאשר המלה "טובה" משוט אנה הולכת את כיסיה.

מרדכי הוא עובד ואת אישה השכל היטב האמנם היה לו רע ובר כביתו. האם עיניו טוחו מראות כי מרבית חבריו עשו זאת בתקופה מוקדמת בחייהם - אינם מלקקים דבש, וכי המחיר שהם משלמים על "בואי נהיה בניאדם מבוגרים. והרי אינך יכולה להיבחר אחי להמשיך להיות איך נגד רצונך" וכל - הוא מחר שאין גומרים "לשלב" אותו כל החיים, ביוזם כלפי הילדים שתמיד ייקראו "הילדים", גם כשהשכל להורים.

הוא יוצא מקיים ויצאידיו, כל המקיים של הארץ ואת יחידת שאירעו בסביבה המידית אירעו בסבך או בצמוד לסיום תקופה בחייו הילדים. הילד התגייס לצבא, הבת נישאה או יצאה את הבית ללימודים, הורים שבו משליחות והילדים נשארו בחייל, הבן, לאחר צבא, יצא לסיבוב בעולם. כך או אחר - ההורה במקרה זה האב - חש כחילו תקופת אחייות כלפי צאצאיו הילדים, כביכול, לקו הנפרד, ואם ער עתה, כשל צו מופגז, נשא בעול נגר רצונם והדחיק את הולדותיו על מרחב פרטי לעצמו - הרי שמעשה הוא יכול להרשות לעצמו לפעול בצורה אוניברסלית כשהוא עצמו מכבד במקסימום הראשי בהנצח הנישואין שלו.

יש שהוכח הנ"ל מתקבל לאחר הביקורת הנורעות שהמבקרים כתבו עליו והגישו לו פעמים ביום. יש שהוא מתקבל מפני שההנחה לא מוצאת חן בעיניו לאחר שהיא רצה כבר מספר חודשים. והפרימיטיב אמנם היתה ליל ערבים, אבל לאחריות, משום מה, הקהל הלך ופחת. יש שהוא חזר אל הנוהיה שהיה מפני שהזין כי וממנה, ומה שקורה לאחר שהוא חזר - זו כבר אושרה בפני עצמה. אושרה בפני עצמה היא גם המקרה של האשה שארזה מוחרתה ואמרה שלום לאלוף בעוניה ויצאה לפרק ב' בחייה, אלא שאני מבקשת להשאיר בתחום הבעל ששוכבתי. אזל גרשן נגו, הרי ברור שאין זה שם האמיתי - זה התחיל בבדיחה פרטית, ערביה, ברכו אל ההווה של באיור השיר, היה נתקל באתו של פרסומת מתחם ליד שלד של פרויקט שיכון גדול בכניס חפזה היית יכול עקשני כבר להיות בבית. וזכמה מקורית ישראלית אין פה, האם, שול פרסומת חיק, ובר היטב סיטמה זו שיקר ליד בנייני שיכון חדשים בדרך בין העיר בוסטון למנהלית קופה שלה.

מעמים כשכור, בשכר ושלושים, לאחר שפרד מרינה ורעיונות במשך שלו, גורשה, חזר בבית מתוך לבית - מי שהיתה קרובה בפי עצמה "המלך" - וכשהיה משפך מידות הרוחה שלה המוכנה לנשך הירקון אל ביתו, היה השלט הזה משך צועק לו כאוננים.

הוא סיפר על כך לרינה כשל והתמסעות שלה והיא, החכמה הזו, ניתנה את הסיטמה בשלב ההתלבשות שלה. מה זה עושה לבואם והשק בפקק התנועה האדיר ליד אותו שלם כאשר הוא כבר מת להיות בבית. בביתו הוא של אצלה המעין היה שני ביקורים שבועיים - הוא מצא מוכנה על בר מתוך מול המטה: יול היית כבר להיות בבית - ושינה צחק צחק אורח. ובפעם הבאה, משראה שהיא טרם הסיירה את השלט - שאל אותה: ער מתי יתלה המכרסם הזה על הקיר. והיא השיבה: ער שיתחשק לי.

חודשיים לאחר מכן, והשלט עוד קצת בחדר השנית, הוא הולך להשאיר אצלה זה היה לפני חודש ימים. ואין לדעת ער היום מה היה הגורם המכריע בהחלטת האמנם העקסס שהאב את החורה הביתה לסיים של שעה וחצי, או אולי הרעיונות שהגה את הסיטמה לעיבוד מכירות הירות הקרבות לעיר רינה, מכל מקום, קיפלה את השלט שהבין בעבודה איש שלמים וכבר אין לו מה לעשות בו. מה שלא היה הרעיה הצנוח מתעוררת לחובע לרין את שר התחבורה, משרד התחבורה ומע"צ, והוארים - בעניה לפחות - למחול התנועה הבינוני בדרך היפה שגורם לכך שבעלה קץ בחייו המשותפים עימה. כל גבר, היא טוענת, שהיה חייב ויסיים לנמסר הביתה בעצבים כאלה - היה נשבר. "קורפו הרס לי את הנישואין. הלואי שכל חברי הממשלה היה... הוא יאלצו יוסיים לנהוג את עצמם בדרך הזו, וקללה חרשה גלוה בריך.

42 סולמבט

שימושון לאוהבים

א ת "אחבה רק אחבה", אסופת שירי של רמי יריצני (הוצאת "הקיבוץ המאוחד"), קראתי כשאני קצת משוחררת. הוא תפס לי את הלב ב"שירי" מרור נכות הרוח" שלו שהחלו להתפרסם בתחילת מחלת לבנו, ועודדו אצלי או רוס - שאחרייכן התברר כמוטעה - שהם נכתבו כדי פצוע מלחמה, עד כדי כך היו אותנטיים ויודיים דרריבסן.

גם ה"אחבה רק אחבה" שלו מעוררת רושם מאוד אותנטי, של מאהב כן-אילא, נשאר-איהלן, מאוכזב-אראמאכוב, רע-לירטובל... שפר סימני שימושון לאוהבים שכבר עברו את תקופת שירי רחל ומבנקין וגם מ"מלאכת נשים" עלי שטנב ציטטו ר' י, ואין להם משהו עכשווי לגמט. או הנה משהו, לדוגמה של ריצני:

שבר אהבה
חוא הלך
ושבר לו
בואם מאוד
לא באת ולא חתנה
והבית הרבה לב
אבל יש לו בבוד
חבל עם גלית
אחז שנותנה
אם בא לה
הכל
יותר לא בוא

אליה
אליה אליה אליה

אני אהבה

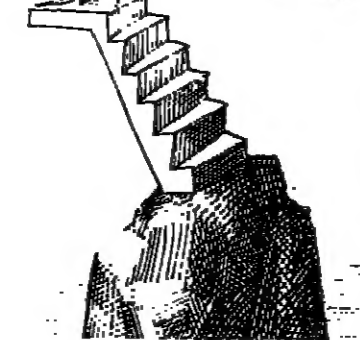

הרומנסקו

דלי
20 בינואר עד 18 בפברואר
חידושים טובות צומחות להגיע אליכם בימים אלה. אם מצטיינים במיוחד בתחום היצירה. וסו לא לחל לשיק רת של חובבים אתכם להעביר לכם את מצב רוחם. יוסיים עם חברים עולים להחלוצה עכשיו מתחילים.

דגים
19 בפברואר עד 20 במרץ
בימים אלה שורדים יוסייבוב ואחוזת במשפחה, וישי ים ביולוגיים משותפים עם הקיבוצים. עם זאת, ענבה רחוקה עולה לחפשיק לזמן מה את הרומנסקו. היתה חברותית ומובלבלת, ולא כדאי לחשוף רגשות.

פנטהארז

הלילה ה-13

לילה ה-13 היה הלילה הארוך ביותר בחייה של סיון מרדכי. ריירת הקומה החמישית. למחרת בבוקר, עמרו להודיע לה רופאי בית חולים הדסה בירושלים על תוצאות ביופסיה שנעשה בבית שלה.

משיים קרוב הדומים בגופה, חותרים אל הכבר לשם מנו דגימות. מעמיים היו הדגימות בספק. שם שם על ארץ שהסודית את הרפואים ועכשיו, לשם ענינה השלישית, הם צריכים לדחות לה על תוצאת.

הלילה ה-13, יש לו משמעות מיוחדת לגבי סיון מרדכי. הוא הייתה מבריקה של ירצני פינאנסית, לשם ששיטה במציאות את לימודי המאסטר ממלך, כדי להמשיך להזכיר ואחד שכבש אותה: המהפכה והחובבים והמבולות.

גללה עמוס מרדכי, מרען בכיר, צחק על

"הילדה המפחדת להתבגר ומשחקת בצעצועים" איננה פייבן כשהוא יוצא לקונגרסים בחייל, איננו שוכח להביא לה את הספרים האחרונים באסטרולוגיה, מחקרים שיצאו בפרהפסיכולוגיה, תורת כי היר. כל המולות, הוכבים וההורוסקופים, התגייסו כלילה ה-13 לחודש, להגן על גביתם מאימת תוצאות הבדיקה.

היתה מרעית לחוסר היכולת שלה לבחש את עתידה באורח מרדכי. לגלילה, שראתה בעיטוק של שכנתה ספרים לא רציני, שאפשר להיות מוגנת ממסכנותיו, אמרה "באסטרולוגיה, את אף פעם לא יכולה לדעת מתי תסיימי את הקרנציה שלך, כאן על הארמה. את יכולה לראות רק בעיות קשות מצטברות והולכות ולכלל הרוחות הן מופיעות במפת ההורוסקופ שלי, כמו עניי סערה, אבל, אם הביופסיה תצביע על סרטן, כלומר, אם הלילה ה-13 הזה הוא יהיה ליל השלוחה האחרון שלי, ואחריי אכנס לתור סכר של מלחמה נואשת. את זה ההורוסקופ לא יכול להגיד."

בפעם הראשונה גילתה את אולת היר של ידידה הבוכים. מאמינה בהם. זו איננה העמדת פנים או פאנסיות, כפי שהשבה גלילה בפעם הראשונה. "כלכלנית, נחתי יעץ או חזון רע, למסר פיננס, ידעתי שהם לא יוכלו לקבל וליישם את ההצעה במלואה משום שתמיד ההצעות שלנו הכלכלנים עומדות בפני אילוצים פוליטיים, אילוצי כוח אדם, ואחרייך יכולתי להסתגר מאחורי הטענה לא יישמטם את הצעותי או מה אתם רוצים מרע האסטרולוגיה והרצני הרבה יותר."

הלילה ה-13, סיון עלמה לפנטהארז. קצרת רוח בבית, היא צריכה להעמיד פנים. יש לה שלוש ילדים. הם חודשים בדיוק מה עובר על אמא, אבל "הם צעירים מבדי לחמסם את מלוא המשמעות ואני צריכה לשחק בפניהם. הלילה, אין לי כוח למשחק הזה", בעלה עמוס חציק לה לצאת ולהתברר "אבל את

ביתולה
23 באוגוסט עד 22 בספטמבר
רואה שהעניינים מתחילים יפה השבוע, במיוחד במישור העבודה. עם זאת, במישור הביתי עולה לצוץ בעיות שתחבש את השוואת לבכם המימיות. בתחום הרומנטי אתם מטים לחדשם בקלות ולא לישנות לצו החינוך.

מאוננים
23 בספטמבר עד 22 באוקטובר
השבוע הרגש חוא על עבודה ויצירות, אך אין זה חזון רבון לצפות לתוצאות מהסופים אתכם. צוהדיען עלר לח לנחם למישהו למחול ביקורת על עבודתכם. לא מומלץ עזוז לשלב עסקים עם ביולוגיים.

עקרב
23 באוקטובר עד 21 בנובמבר
במישור הפיננסי, דלה אחת היפתח למינים - אך דלה אחת עולה להיסט. שימוח בתקדמות שכבר הישר הם הדברים יסודיים גם אם יאצו קשיים או עיכובים. השבוע אתם עולים להיות נושא לשמועות ולכילות.

קשת
22 בנובמבר עד 21 בדצמבר
מבצירות שלכם השבוע איט משמר, ואולי כדאי לחזק נג מאורעות ברחיים, כדי לא להעביר את האוהדות. אין זה חזון רבון לערוך קניות - משר השינוי איט במיט" בו. שיש דגש על פעילות בתחום הביתי.

גדי
22 בדצמבר עד 19 בינואר
השבוע יש לכם נטיה לראו - אך חראנה מוחזרת שכן רואה שהעניינים מתקדמים במהותם. בתחום הרומנטי, אתם די מרחמים, ואינם רואים את התקווה באחירות. מוטב לחזותי לפני שמקבלים החלטות חשובות.

יודעת שאין לי ראש לזה, אמרה לגלילה. כאשר עברה את הבדיקה הראשונה, קנה לה עמוס מכונת רגו מרגם אחרון, 1988. "אמרתי תורה, הייתי נחמדה, אבל לא שמחתי. תמיד רציתי מכונת משלי. לגבי זה היה ביטוי של עצמאות, אבל, פתאום, העיבים החומרים הפכו כל כך בלתי חשובים."

באה אל גלילה לא משום שעמוס איננו יריד שאפשר לשוחח איתו כלילה ה-13. אלא, משום שהיא רוצה להתרחק מכל הקרובים אליה. דבר מחלת נפוש זה מבדר לא רק בבית המשפחה אלא גם בין ידידיה. לגלילה, היא אומרת עכשיו בכאב, "רק אתמול אמרה לי אחת מידעתי הטובות נ, סיון, חבריאי כבר, חבריאי כבר מדי, את יודעת שאנחנו לא אוהבים חוליים". קרסה על הכורסה, חיוורת. יש לה צורך לדבר. שיהיה שתקנה אותה, תגיס את הפחים.

גלילה חודרה מגששת בעריות. קשובה, אבל, סיון באה לכאן כדי לדבר. לדבר על אותם דברים שמעולם לא העזה לשוחח עליהם בקול רם. "אני לא ממוחית מהמות. אני יודעת שאני צעירה. 35 זה קצת מוקדם. צר לי להיפטר מאנשים, חוץ מה אני יודעת איזה סבל בוד... ואני ממוחית מהסבל."

ישבה ברגליים שלובות, אשה נאה. גלילה התבוננה בה וחשבה "אלוהים כמה היא יפה. עוד פנים רך, פרוזיל ערין. עצמת לחיים גבוהות. שיער שחור שוטט, עיניים גדולות בהירות, שפד עמוק חביי בוך". גלילה הציעה קפה והיא ביקשה לשתות משוה חריף. בהתרסה, אחרייך כמו חורה אל שלוחות "חברים קרובים מפורים לצלצל, מה הם חושבים שהסרטן מרוב כטלפון ואני מרגישה צורך עמוק להתחזק ולדבר על זה. אבל כולם הולכים על קצות אצבעות, חלילה לא להזכיר את הסרטן, חלילה לא לבטא את המלה האחרונה. ואני כל כך רוצה לדבר על זה."

גלילה ראתה את הפחד צפון עמוק בעיניים. "כל פעם אני חושבת איך אני הייתי מניחה מצבים כאלה. אני יודעת שזה לא נעים... אבל, אם יישאלו אחי אני רוצה לדבר על זה."

והיא דיברה. גלילה הייתה קשובה "כדי הכי קשה זה החברים והילדים. לא פעם אני חושבת שהבת שלי תלך לחפש בלי אמא והילד שלי יגיד בלעדי. הילדים הם הבאב והאמיתי. עמוס, מסוגל להתבגר. יש לו הרבה מחזרות. אני מאמינה שהוא יתגבר. אני חושבת גם על אחי שאני אוהבת אותו מאוד. על החברים. זה עצוב להיות לבד לרד."

כמעט בלי משיש גולשת אל תורת הנסתר של ההורוסקופ. "אני חושבת שלי יותר קל מאשר לאחרים להתמודד עם הבעיה, משום שאני יודעת שיש המשיכות. כשאת חיה כך, קל לך יותר למוח. אני זוכרת שלפני יומיים חשבתי, שאני צריכה לסכם עם החברות שלי איזה סימן אתן להן לאחר שאלי, כדי שיידיעו שאני נוכחת."

הלילה ה-13, גלילה התבוננה בבית שממול. בכל אתר רולק אור בחלון, בכל חלון אדם. כל אתר מצפה משו מהלילה.

"כמעט שאני מצטערות על החיים שלי... אני לא יודעת אם אני אוהב כספרות העלילות או התחזונות אבל הקרנציה הזו היא כל כך קצרה. כל כך רחבה אנשים פגשו. מכל כך רחבה אנשים אני צריכה להיפרד. אהנו בסך הכל אורחים בעולם הזה. אני למרחק, מתוך ילדה, שצריך לקבל אורחים יפה. חסיד קבלתי אורחים יפה".

רק צל. אלוהים, אורח כל הבכר וחצל הזה, הוא שגורם לחוסרים לחזור ולברוך את המצבים. רק צל הוא בריאה. אורח יום נבכסה למבונות הרצו החישה שלה, ספק, מרחפת. ער שגלגלי המבונות כמעט לא ננעץ. בכביש, חנה גבוה גבוה מעל העירי הלבנה. למעלה למעלה, ממכה. לכוכבים ירידה הנאמנים שלא נכשו אותה בעת צרה.

100

בבית המורה כל כך קר, אי אפשר ללכת.
אף כמה שערי בית, "למה דורשנו".
הן נשמעות מכל הכיוון
ועולם הילדים וגם בעולם המבוגר
ש אפילו איש המבוגר "נציב תלם
שתיקו" שתיקו לבדוק ה
תלונות צודקות.
שעה שיצא עם ישראל ממצרים
החלו קשיי הדרך, החלו גם

להתלונן. "מה נשתה?", "תן לנו מים",
או אפילו: "מי יתן מותנו ביד ה'
בארץ מצרים בשבתנו על סיד הבשר
באוכלנו לחם לשובע, כי הוצאתם
אותנו אל המדבר הזה להמית את כל
הקהל הזה ברעב".

מדוע אנשים מחלונים?
ראשיתם הם מרגישים שחסר להם
משהו – אובדן, חוסים, את תחושת
הזמן.
הם חשבוני – הם רוצים שאסור שיחסר
הם הדבר האילו הם מחילים.
לישית – הם רוצים לחשוש את
המחב של הממנים עכשיו למחב ב
הם נמצא "פעם".
הולדות – טעון לפעמים הם
דורות, ולפעמים אילו צודקות.
לכל של שנה צודקות החלומה אילו
הולדות של דברים אותם מחלונים
בשעת החלונה ועלמים
ועיוני הדברים הימים של המחב ב
אחזון.

בני ישראל למשל, זכרו את סיר

שבו שבמצרים וראו את הסיר הריק במבדק, אבל לא שמו לב לחרות המכבד מול השעבר במצרים. וללונני בית הספר זכרים את ימיהם החופש בחופש הגדול, אך עונים לשים לב לבין של להיות חודש עם את התבררם. ולבין של במתחממין שיש בלימודים – (למחות ולקל מחנה).

עון, לפעמים אין ברירה, ואנחנו לא משתונים גיבורים ולא צריכים להיות אלה, אבל הרבה יותר פעמים אפשר להתגבר להיות גיבורים. אל תשכחו גיבור זה לא רק כמו בספרי פתקאות, אפשר להיות גיבור גם בשקט, בלי אף אחד ירגיש משטל האחרון שבכיתה.

**מבשלים
פתיח-פיצה**

התפארת "פתיח" אדם
נדיא מכירים. משוה מצאן לארחת
הנדיא או ערב קלה. מוחים על
הזה מרגינה, טעשור, תכלין
ודמאנה. בשור בגינה צהבה מנצרת
א פורסות דקות. (ולשים לב להגיוס
ש"מ מן הסצה כר שנהגה לא
היה תחוצה הכל וקום ל"טוסקור
ובן" ל"ד פרות וקום

המורכבים.
לאחריהם – קוצצים $\frac{1}{2}$ בצל
עליו הסמיכים על הספה לרוח
5" דקות נחמדות את הנקיה
הקלה המעולה.
פטריות – פטריות על הספה ועל
כל הנקיה הקלה.
סרדונים – מאכילים קססת
סרדונים, מוסיפים פטריות קצוץ על
הספה ועל הכל מניחים בקנה הקלה.
דקות – דקות – דקות קטנות של
קנה קלה, דבר ועל הכל
קנה קלה.
עגור גרמאן.
מחלוקת

למוד אידול הגיל ט' ובשלבם

מבוא 46

RF 0000110057

1990

של מימי

עֲשֵׂה בַּעֲצֻמָּךְ רְבוּעַ קָסָם

הפעם לא הבאנו ציור של רבוע
הקטן ואתם תכינו אותו לבד.
ציורו רבוע ומלקו אותו ל-4
משבצות לחם ב-4 לאורך,
בסה"כ 16 משבצות.

צני במספרים מ' 1-4 את
המספרות בסור הראשון במאמר
עמך ושמוצד את פתרון
המילים בקתהם להגדרות שלהן
ולאשר שמתקרא אותן ושו
לשפון שמתקבם בתוך השפון
שמתקבו את אותן המילים גם
במאמרם בהצלחה.
שר צמח דוד, הספרדע
הבכירותה, בעתה - הפסון
לדבר, את שעתה על פני המים.

השבוע הבד"ץ מעין-כלומה רנד, רח'
התרגל 77 פרחתקוח 49437 וכתה
בכסמ שששועי תחזים,
תססיו נפי אורית ברגס, חחלסני 15,
הצוים 70400 ברגס, רחמי תחזים

בוצע אורי פינק

A diagram of a leaf. The petiole is labeled '1' and the blade is labeled '2'.

פתרונות נא לשלוח
למעריב לילדים.
ת.ד. 20044 ת"א.

פְּשָׁעֵינוּ
הַאֲנֵנוּ

17

בני המזרח ומלך מעוז צבחה

1. ענין פרי שפרטיו בהם ומעלי
 2. זמנות תולעי הפשי. 3. קפר. 4. בישא
 5. עץ סרק. 9. גמולא של
 10. שמחה. מלא השמחה בעת צחוק. 11.
 12. מלכות. 13. מקום שם
 14. קני. 15. חתן. 16. קולא. 17.
 18. זמון. 19. ילדו, פרי בשרות
 20. בנים (קטני מלא). 21.
 22. וזוהו יקבל אכסניו בפדיון.
 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812.

כערו.
שביח קס"ו ועמ"ש שלום, קיבוץ
לומים. ד. חגב 35138, ומעוז בקט
ריס צבעוני
25.12.07 ח' חגב
חשבון חמ"ל: לוח"מ: כ"ד, חגב
25.12.07 ח' חגב 35138, ומעוז בקט

10

מאנה. 1. נאמאות, מרמזה. 2. פרי הדד. 3. אשתי יעקב תאזנה. 4. עץ פרי משבעה מינים. 5. משאכה בקנה חתי. 6. שים נדבך. 7. שים נוי כעל פרחים ריחנים. 8. גלים. 9. פרי קצי צהב כעל גלעין בכתיב מלא. 10. סוד. 11. גברי. 12. מנחה. 13. פרי ענים וקריא. 14. פרי קלפה דקיקה. 15. וזל שפחה את הנה ללצל מעץ הדעת. 16. מראה. 17. יען תפחנים.

הנהגת הספר של צביקה פיק
החוסה ותחשבו: אמר אלימלך, ב"ס
בזמננו, מכמות 40297 ובהמשך
הספר "לזמננו בא לספר לך".
שלישית: בעזרת רות, שני
יבול נע, 73263 ובהמשך
הספר "לזמננו בא לספר לך".

1. The first step is to identify the problem or question that needs to be answered. This involves understanding the context and the specific requirements of the task.

47 תוצאות